

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
DIN BUCUREȘTI

APARE ODATĂ PE LUNĂ

REDACTIA:

Arhiepiscopia Bucureștilor

SECȚIA CULTURALĂ

ABONAMENTUL:

Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA:

Arhiepiscopia Bucureștilor

SECȚIA ECONOMICĂ

O datorie Sfântă.

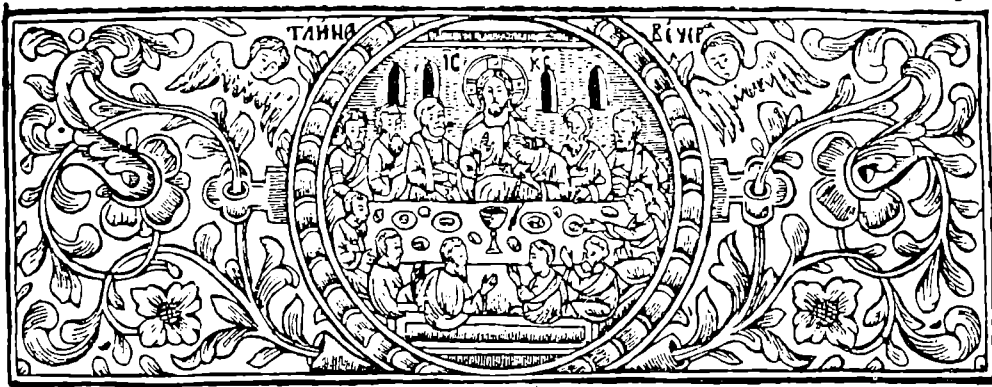
Trăim timpuri grele. În diferite părți ale lumii bântuie războiul. Războiul însă e de două feluri: războaie de catripire și războaie de apărare.

Războiul de catripire este uriciune înaintea lui Dumnezeu și oracare înaintea oamenilor. Iar războiul de apărare nu e numai îngăduit, ci chiar poruncit de legea dumnezeiască.

Intemeietorul legii divine creștine zice: „Poruncă nouă vă dau, ca să vă iubiți unul pe altul, cum v'am iubit eu. Și iubire mai mare nu poate avea cineva, decât când își pune sufletul său pentru fricții săi, pentru semenii săi”, cum e cazul mai ales în războiul de apărare.

Tot Domnul zice altă dată către apostolii săi: Când v'am trimis să evanghelizați, v'am zis, să nu luați cu voi nici traistă, nici pungă, nici toiag. Iar acum, (de bună seamă în împrejurări grele,) vă zic, cine are pungă, să o ia și să-și cumpere sabie, iar cine nu are, să-și vândă haina și să-și cumpere sabie.

Tomai așa sunt timpurile de azi, încot grăia de căpetenie pentru întărirea apărării, țării trebuie să meargă până a jureți între această pământ și sângele necesar. Prin această dovadă din că suntem și buni creștini, și buni cetățeni

LĂMURIRI ASUPRA LUMÂNĂRILOR

DE CEARĂ CURATĂ PENTRU PANGARE

Din nefericire, sunt mulți cârtitori și în lumea preotească. Cârtitori, cari din umbră caută să întunece fie un gând frumos, fie o lucrare importantă ce se înfiripează și crește în câmpul vieții noastre bisericesti. Mulți din aceștia recurg chiar la mijloace cari nu sunt îngăduite de învățatura și morala creștină. Recurg la sistemul anonimelor. N'au curajul să spună pe față ceea ce au de spus, fiindcă anonimele nu pornesc din gând curat, cinstit, ci de cele mai multe ori cu scopul de a întina sau de a denatura adevărul.

O astfel de anonimă am primit și Noi în ultimul timp dela „un preot de enorie“, care își arată mirarea că sub conducerea noastră „se menține vechea stare de lucruri“ cu privire la impunerea vânzării lumânărilor de ceară curată la pangare precum și la scumpirea lor.

S'ar putea spune, că o astfel de jelanie anonimă nu trebuie luată în seamă, ci asvârlită la coș ca și alte anonime pornite nu din gând curat. De sigur că așa am proceda dacă ar fi numai acest singur preot care cârtește. Dar sunt atâția. Pentru toți aceștia, odată pentru totdeauna, vom da un răspuns categoric și o povață duhovnicească.

Sunt atâtea lipsuri ce trebuiesc împlinite și atâtea nevoi urgente cari trebuiesc satisfăcute în Biserica noastră, încât, de multe ori ești cutremurat și năpădit de grije. Nu trebuie să uităm însă că înainte de toate avem o sfântă și mare îndatorire de îndeplinit față de Dumnezeu și față de sufletul creștin.

După cum slujba ce o săvârșim și rugăciunile ce le înălțăm către Atotputernicul Dumnezeu, trebuie să fie izvorâte din cuget curat și inimă bună, tot așa și lumânările ce se aprind în Biserică trebuie să fie cu adevărat o jertfă curată. Lumânarea este un lucru cerut de măreția și sfințenia cultului nostru divin. Chiar în religiunile păgâne dinaintea creștinismului, lumina a slujit ca simbol al lumii spirituale. Creștinismul, religiunea perfecțiunii, întemeiată pe învățăturile dogmatice și morale cele mai curate, a rânduit ca și jertfele aduse înaintea lui Dumnezeu, să fie din tot ceea ce este mai curat și mai ales.

Cele mai prețioase jertfe aduse de creștinii dela început, au fost untdelemnul și lumânările de ceară, stabilindu-se ca tot cultul public și orice act bisericesc, chiar în cele mai grele împrejurări, să nu se săvârșească fără lumina unuia din aceste două elemente.

Mântuitorul Iisus Hristos, săvârșind Cina cea de Taină, în foisorul de sus, negreșit că acea cameră a fost luminată, mai ales că era seara (Matei 26, 20). Iar în Faptele Apostolilor, cap. 20, ver. 7, vedem că Sf. Apostol Pavel, aflându-se în Troia, în prima zi a săptămânii, s'a adunat cu ucenicii într'o casă, pentru frângerea pâinii și a „prelungit cuvântul până la miezul nopții și erau multe făclii în foisorul cel de sus unde erau adunați“. Catacombele păstrează și azi deasemenea urmele fumegării lumânărilor de pe acele timpuri.

O altă dovadă de întrebuintarea cerei la

primii creștini, o aflăm în scrierile privitoare la pătimirile sfântului Ciprian și înmormântarea lui, unde citim: „Corpul acestui martir, din cauza răutății păgânilor a fost așezat în apropiere, înconjurat cu *lumânări de ceară* și cu culori frumoase și făcându-se rugăciuni și mare pregătire, a fost înmormântat noaptea”.

Sf. Grigore de Nissa arătând solemnitatea înmormântării soriei sale Macrina, spune: „Pe o parte și pe alta, mergea înaintea noastră, în ordine obișnuită, nu puțină lume de diaconi și clerici mai mici, cari purtau în mâini *făclii de ceară*”.

Sf. Ioan Hrisostom explicând semnificația simbolică a lumânărilor de ceară cari se aduc la solemnități funebre, se întreabă: „Spune-mi mie, ce înseamnă luminile cele strălucitoare? Oare nu ducem cu ele în triumf, la locașul de veci, pe cei încetați din viață ca pe niște atleți la locul de încoronare?” (Omilia IV la Evrei).

Lumânarea de ceară în biserica creștină se întemeiază, mai presus de orice, pe un adânc simbolism în care este privită lumina în Sf. Scriptură. „Dumnezeu se îmbracă cu lumina cum s'ar îmbrăca cu o haină”. (Psalmul 103, 2); „Dumnezeu este lumină” (I Ioan I, 5) și „Părintele luminilor” (Iacob I, 17). Și iarăși „Lumină spre descoperirea neamurilor” (Luca 2, 32) și „Lumina în lume a venit” (Ioan 11, 46).

Iată că lumina simbolizează și pe Însuși Mântuitorul Iisus Hristos, lumina lumii, „lumina care strălucește întru întuneric și luminează pe tot omul ce vine în lume”, „lumina lui Hristos luminează tuturor”.

Sfinții părinți s'au îngrijit ca materia care produce această lumină, să fie curată, hotărând ca lumânările să se facă din ceară de albine. Ei au cerut ca în toată Biserica ecumenică să se folosească numai ceara curată de albine, fiindcă albina este simbolul curățeniei și al nevinovăției. Ceara fiind adunată din flori mirositoare, simbolizează mirosul duhovnicesc al darului Celui de sus.

Canoanele Bisericii noastre drept slăvitore, vorbesc de lumânările de ceară curată. Așa, Canoanele apostolice amintesc despre lumânările de ceară curată, untdelemn, candelile și întrebuințarea lor. Canonul 3 apostolic rânduește ca la altar să se aducă ca ofrande spice noi de grâu, struguri, untde-

lemn pentru candelile și tămâie; iar canonul 71 apostolic afurisește pe creștinul ce ar aduce untdelemn sau lumânări de ceară, în sinagoga Iudeilor și la templul păgânilor în sărbătorile lor. Canonul 72 apostolic, afurisește pe clericii sau mireni cari răpesc ceara ori untdelemnul din Biserică. „Dacă vreun cleric sau mirean ar lua din sfânta Biserică ceară sau untdelemn, să se afurisească și să restituie încincit după ce a luat.”

Lumina în Biserică este privită, după cum s'a spus, ca jertfă și simbol. Și dela început a trebuit să fie produsă din untdelemn scos din măslina și din ceara albinelor. După cum untdelemnul, în toate timpurile, a fost socotit ca simbol al vindecării, tot așa ceara albinelor, extrasă din nectarul florilor mirositoare, este simbolul curățeniei desăvârșite, nepătate.

Lumânările, untul de lemn, le cumpără credincioșii și le aduc ca jertfă împreună cu prescuri, vin, fructe, tămâie și alte prinoase. Aceste lumânări înfățișează o jertfă curată, dacă sunt din ceară de albine. Înaintea lui Dumnezeu este primită jertfa curată a lui Avel, nu cea întinată a lui Cain. Ce fel de jertfă este aceasta însă, care se aduce astăzi în cele mai multe biserici, dacă lumânările fabricate de negustori sau mai de grabă falsificate de aceștia, în loc să fie de ceară curată de albine, se amestecă cu parafină (un fel de extras de păcură), stearin (extras din seu) și alte materii eftine? Este aceasta o jertfă plăcută lui Dumnezeu? O astfel de jertfă mângâie sufletul creștinilor? Îi strecoară în inimă negrita liniște și pace dumnezeiască?

Nu este necesar să mai stăruim asupra atmosferei copleșitoare și fumului înăbușitor care îngreuiază respirația și chiar îmbolnăvește pe credincioși și preoți. Picturile bisericilor, icoanele, pereții, totul se innegrește și, iată, așa se strică locașuri cari se fac cu atâta greutate și trudă.

În fața acestei stări de plâns ce s'a creiat în atâtea biserici și mai ales în fața conștiinței și sentimentului nostru de credincioșie adâncă de a aduce jertfă tot ce a avem mai curat, mai sfânt, în atâtea rânduri Sf. Sinod al Bisericii române a discutat această problemă și s'a silit s'o rezolve. Încă dela 1873 și până azi s'a încercat să scoată din uzul ritual lumânările falsificate. Și întotdeauna,

episcopii și mitropoliții s'au îngrijit de acest lucru. A fost și este încă o stare de neînțelegere și de îngrijorare că în ciuda tuturor înaltelor porunci și îndatoriri sufletești către Dumnezeu, și în ciuda atâtor legi și regulamente, slujitorii bisericii sunt în situația de a admite forțat lumânări false, de a se aduce jertfa lui Cain, nu a lui Avel.

Acest lucru nu poate merge și nu trebuie să dăinuiască la infinit. Avem cu toții o înaltă și sfântă datorie de îndeplinit față de Dumnezeu. Tot ceea ce este măreț se înfăptuește în timp și cu jertfă. Spre zorile idealurilor luminoase se ajunge cu trudă, cu încordare.

Prin înființarea turnătoriei de lumânări de ceară curată, Sf. Mitropolie a vrut să împlinească un gol și să-și facă o sfântă datorie față de Biserică și de Dumnezeu. Gândul înființării acestei turnătorii n'a fost cu nici un chip acel al câștigului material. Biserica este călăuzită permanent de idealuri suprafirești; iar în înfăptuirile ei de totdeauna, urmărește neîncetat binele și sporirea duhovnicească a credincioșilor săi. Biserica însă nu poate nesocoti realitățile și nu poate fi nepăsătoare la anumite stări de lucruri ce se petrec în viața ei.

S'au îndreptat multe lucruri în Biserica noastră, nădăjduim deci și suntem convinși că se va îndrepta și acesta al organizării pangarelor, unde să se afle numai lumânări de ceară curată. Se plânge părintele din anonimă, și cu sfinția sa desigur mulți preoți, că lumânările sunt scumpe. Să se țină seama însă de realitate. În timpul din urmă ceara s'a scumpit mult. Dela 150 lei kg. a ajuns 280 lei kg; iar fitilul s'a scumpit de zece ori mai mult. Cum să se iefinească lumânările când ceara se scumpește?

Cu toate acestea, dacă toți Cucernicii preoți vroiesc din tot sufletul să se procure mai efort lumânările dela turnătoria Sf. Mitropolii noi facem o propunere și o rugăminte: să se cumpere toată ceara din parohii pe un preț scăzut, convenabil, să se strângă laolaltă și să se trimită la Sf. Mitropolie. Atunci la sigur se va scădea costul vânzării în proporție egală cu acel al cumpărării cerei.

Toată grija și dorința noastră fierbinte este de a rezolva cât mai mulțumitor și cât mai bine această problemă a organizării pangarelor, după cum ne ocupăm neîncetat cu

toate celelalte laturi ale vieții și progresului Bisericii noastre dreptslăvitoare. Cerem tuturor preoților însă o cooperare sinceră în această lucrare, cerem sprijinul și înțelegerea deplină a slujitorilor sfințelor altare.

Toți Cucernicii preoți sunt datori să lămuirească neconținut credincioșii că mai bine este să se aprindă o lumânare mai mică și de ceară curată, decât una mare, dar cu totul departe de a fi o jertfă curată. Pentru a isbuti pe deplin în privința convingerii și bune obișnuințe a credincioșilor de a căuta și prefera lumânările de ceară curată, îndatorăm pe toți cucernicii preoți să țină pe această temă predici, în care să se scoată în lumină jertfa curată ce se aduce prin aprinderea lumânărilor de ceară. Deosemena se va refuza categoric primirea la Sf. Altar a lumânărilor care sunt amestecate, necurate, spre a se curma odată cu obiceiul acesta nefericit de a se aduce jertfă întinată. Nimeni nu este silit să cumpere lumânări; acest lucru este hotărât de un îmbold sfânt a credincioșiei și religiozității enoriașilor. Pangarul însă să fie întotdeauna la dispoziția credincioșilor, îmbelșugat cu lumânări de ceară curată. Nu este adevărat că un preot care se străduiește în parohie, care muncește dintr'un sincer elan duhovnicesc în toate direcțiile pastorației sale, nu va reuși și în această chestiune.

Să nu se pară nimănui că este de puțină importanță lumânărica aceea de ceară curată ce se aprinde în biserică. Dacă în toate bisericile s'ar arde numai lumânări de ceară curată dela Sf. Mitropolie, dacă pretutindeni s'ar convige credincioșii să cumpere numai dela pangar, s'ar putea realiza lucruri minunate. Mai întâi se îndeplinește o datorie sacră și al doilea s'ar putea să se ajungă la beneficii mari pentru Biserică, din care să poată aprinde la rândul ei multe lumini în mintea și în sufletul celor întunecați și oropșiți; să aprindă în inimi dragostea pentru Hristos și Sfânta Sa Evanghelie.

Rolul Bisericii și idealul ei este de a mângâia inimile, de a alina suferințele și a pleca urechea spre sbuciumul și nevoile celor de jos. Școli pentru tineret, orfelinate, cămine, susținere de misiuni, tipărire de cărți, iată numai o parte din lucrurile frumoase ce se pot înfăptui cu lumânărica de ceară, dacă toți cucernicii preoți prind înțelesul adânc al

chemării pe care le-o facem pe această cale, de a sprijini din tot sufletul organizarea pangarelor. Deci, chiar dacă ar fi vorba de beneficii de pe urma acestor lumânări, apoi de ce să nu le aibă Biserica, care să-și poată îndeplini îndatoririle și scopurile ei culturale și samaritene? Sf. Mitropolie dorește să ia cu o mână și să dea înapoi cu amândouă mâinile, să dea înzecit chiar pentru înviorea vieții religioase și pentru alinarea suferințelor și celor în nevoi. Iată, deocamdată am hotărît să înființăm două posturi de misionari, pe care să-i plătim din beneficiul ce ar ieși dela fabrica de lumânări. Astăzi când sectanții și ereticii de toate felurile roiesc prin sate și dau asalt nesăbuit și neînchipuit de dârz pentru a atrage și câștiga sufletele credincioșilor ortodocși, Biserica trebuie să lupte cu toate mijloacele necesare și cu tot sufletul pentru a stăvili valul de întuneric ce-l strecoară în sufletele celor naivi și propagă idei streine de neamul și de sufletul nostru.

Noi suntem cu totul dispuși să acordăm cât mai mare rabat, cât mai mare beneficiu parohiilor ca de acolo să poată și preotul și cântărețul chiar să aibă o mică răsplată a muncii lor și desigur în primul rând să aibă Biserica un beneficiu, însă totul cu aprobare și rânduială.

Mai este însă o chestiune de lămurit. Se plânge părintele din anonimă și, repetăm, desigur, cu Sf. Sa și alții, că nu se vând lumânările de ceară curată. Cum să se vândă dacă la pangar se așează numai din cele falsificate? Căci iată se găsesc pangare cari vând într'un an cel mult 5—6 kg. dela Sf. Mitropolie, și dacă se cercetează mai de aproape se dovedește că se vând numai resturi la sfârșit de an, câte 70—80 kg. De unde acestea? Ca să scoată 70—80 kg. de resturi, trebuie să fi vândut cel puțin de patru ori mai mult decât aceste resturi, deci peste 300 kg. Acest fapt nu este pe linia fumușeșilor morale și a sincerității depline care trebuie să existe în fiecare creștin, cu atât mai mult într'un preot.

Ca încheiere povătuim din toată inima Noastră pe toți cucernicii preoți să adâncească însemnătatea organizării pangarelor pe baza celor arătate mai sus și să sprijine această lucrare sfântă care face parte integrantă din îndatoririle apostolatului creștinesc. Bună chiverniseală, gospodărire serioasă, ordine și disciplină duhovnicească să existe permanent în toate câmpurile vieții pastorale. Și atunci biruința și mulțumirea sufletească vor veni neapărat ca o mângâiere supremă de pe tărâmul lumii cei de sus.

Nicaolae
Patriarh

INDRUMARILE DUHOVNICEȘTI ȘI ADMINISTRATIVE GOSPODAREȘTI

DATE DE I. P. S. PATRIARH NICODIM STAREȚILOR ȘI STAREȚELOR
DIN ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR.

Miercuri 17 Ianuarie a. c., au fost convocați, de către I. P. S. Patriarh, stareții și starețele tuturor mănăstirilor din eparhia Ungro-Vlahiei, cu scopul de a primi îndrumări cu privire la bunul mers al sfințelor mănăstiri.

Intrunirea a avut loc la Patriarhie, la ora 10 dim., în sala tronului patriarhal sub președinția I. P. S. Patriarh Nicodim, asistat de P. S. Emilian Antal, vicarul Patriarhiei și de P. C. Arhim. Athanasie Dincă, exarh referent al sfințelor mănăstiri. Consfătuirea a fost deschisă cu rugăciunea „Impărate Ceresc“, rostită de P. C. Arhim. Serafim Georgescu, starețul sfintei mănăstiri Sinaia.

După terminarea rugăciunii, P. C. Arhim. Athanasie Dincă, exarhul mănăstirilor, a omagiat pe I. P. S. Patriarh, în numele întregului cin monahal din eparhie, făgăduind supunere și ascultare față de Înaltul conducător I. P. S. Patriarh Nicodim.

I. P. S. Patriarh Nicodim, răspunde cu alese aprecieri pentru strădania monahismului românesc, în general, și a celui din eparhia Bucureștilor în special, începând apoi a da următoarele sfaturi și îndrumări, spunând:

„Lucrul mănăstirii trebuie început de la curățenie în general, și mai ales dela cea fizică în special, fiindcă aceasta oglindește curățenia sufletească. Sărăcia mănăstirilor nu justifică murdăria, care nu-i omenească, necum ortodoxă.

1) La Predeal, enoriașii să fie îngrijiți de personalul mănăstirii.

2) Să se primească în mănăstire numai elemente apte, pentru a înțelege rosturile monahismului. Mănăstirile nu trebuiesc transformate în aziluri, ci ele când vor putea face acest lucru să fie numai pentru nevoiașii și loviții soartei,

pe care societatea nu-i mai poate îngriji.

3) Să se intervină la Primăria Municipiului București pentru a da puțină mănăstirii Snagov să aibă un pic de gospodărie și personalul trebuitor.

4) Să se ceară d-lui Primar general al Municipiului, mutarea sau desființarea restaurantului din Parcul Pustnicului, pentru a nu mai tulbura liniștea mănăstirii Pasărea.

5) Să se înființeze școli de surori de caritate în mănăstiri, pentru a nu mai fi scoase din mănăstiri elementele tinere și aduse la Institutul de infirmiere al Economiei Naționale, ca atelierele de se aducă la acest institut elemente din afară, care după ce vor absolvi școala de infirmiere să fie tentate să îmbrace haina monahală și chiar să intre în monahism.

6) Să se intervină la Onor. Minister al Economiei Naționale, ca ateliere de țesătorie de ștofe pentru vestminte bisericesti și pânzeturi înființate la mănăstirea Țigănești, să fie cedate mănăstirii.

7) Să se oprească petrecerile laicilor prin mănăstiri, oricare ar fi persoanele ce doresc să facă acest lucru.

8) Persoanele cari doresc stabilirea în mănăstiri, în timpul verii, să fie primite numai cu aprobarea I. P. S. Patriarh.

9) Să se împrospețeze dispozițiunile Sfântului Sinod referitoare la ținuta vizitatorilor mănăstirilor și să se tipărească în acest scop decizia I. P. S. Patriarh, contra cost, pentru toate mănăstirile.

10) Gospodăriile călugărești, stărețiile, arhondaricurile și toate casele puse sub ascultarea mănăstirii, să se întreție curate și cât de bine îngrijite.

11) Când mănăstirile vor face dova-

da că ajutoarele date din afară, au fost cu folos întrebuințate, vor întâlni multe bunevoiniți în lumea administrativă și laică; purtarea călugărească și împlinirea laturii duhovnicești atrage buna-voință și atențiunea lumii din afară.

12) Inzestrarea mănăstirii Neamțu a determinat înzestrarea tuturor mănăstirilor, pornind această voință chiar din partea M. S. Regelui, care dorește o Biserică vie și bine gospodărită.

13) O bună chiverniseală a averii mănăstirești va fi de folos atât ostenitorilor cât și vizitatorilor. Aceasta constituie unul din puternicele motive cari au determinat mutarea școlii de cântăreți bisericești, dela Patriarhie, la mănăstirea Călădărușani-Ilfov, căci acești elevi pe lângă partea teoretică, vor face acolo o întinsă practică agricolă ce le va servi după absolvire. In acest scop se vor lua

măsuri ca Arhiepiscopia Bucureștilor să plătească un agronom care să dirijeze lucrările în mănăstirile din eparhie.

14) Să se introducă în viața monahală dorința și gustul cititului precum odinioară era curentul paisian. Pentru aceasta să se procure de la mănăstirea Neamțu: „Viața și opera lui Paisie“ și alte scrieri cu privire la viața monahală.

15) P. C. stareți să întocmească un plan de lucru punând pe fiecare, din mănăstire, la ascultarea cuvenită, având în vedere aptitudinile lor.

Terminându-se programul discuțiilor, ședința s'a încheiat cu imnul arhieresc, după care stareții și starețele au plecat la mănăstirile lor, mulțumiți de părințeștile sfaturi, nemărginita bunătate și înalta înțelegere ce le-a acordat-o Înalt Prea Sfințitul Patriarh Nicodim.

BISERICA ORTODOXĂ

ȘI DECIZIILE ASUPRA CULTULUI BAPTIST

Nu ne arătăm mirarea și nici îngrijorarea pentru Biserica ortodoxă, pentru propășirea și strălucirea veșnicelor ei idealuri, în ceea ce privește noul statut al cultului creștin-baptist și în ceea ce privește deciziile ce s'au luat. Ne cutremurăm însă și suntem năpădiți de grije pentru însăși ființa și unitatea neamului nostru românesc.

Biserica ortodoxă nu va pieri niciodată. Dacă slăbește într'o parte a lumii, ea se întărește în alta mult mai mult. Ea este permanent sub călăuzirea Sfântului Duh și sub privirile mângâetore ale Mântuitorului Hristos, întemeetorul ei.

Biserica ortodoxă și cultul ei sunt veșnice. Cultul ortodox este singurul cult care poartă pecetea autenticității. El este un cult original, singurul care are dreptul la o adeziune universală. Are ca esență însăși descoperirea dumnezeiască, așa cum este ea păstrată și propovedită de Biserica ortodoxă. Comoara Revelațiunii divine a fost păstrată nealterată de speculații și rătăcirii raționale de către Biserica strămoșească.

Ne întrebăm însă, într'o țară în care nu

numai marea majoritate a locuitorilor sunt creștini ortodocși, dar care țară dintru început a fost creștină ortodoxă, ce rost au alte misiuni de aiurea și de peste ocean, decât cea cu care ne-a învrednicit pe noi Dumnezeu? Ce rost are prozelitismul creștin într'o țară creștină? Cu ce scop se face? Decât cu acela vădit, de a sparge blocul unității spirituale a neamului și prin aceasta de a pulveriza rezistența noastră națională. Ne îngrijorează, desigur, concurența în care se găsesse astăzi sectele neoprotestante, pentru cucerirea unui teritoriu spiritual cât mai întins în țara noastră. Sectele se folosesc de predică, colportaj clandestin, institute de educație etc. Dar ceea ce este mai puțin onorabil este că folosesc în măsură sporită, dinarii apostolici veniți de peste hotare. Aceasta este o dovadă însă nu de cât zel misionar sunt capabile confesiunile și ereziile care ne dau asal, ci de cât interes poartă anumită lume din afară pământului românesc și bogățiilor lui, și în stăpânirea cărora, știe precis această lume, că nu poate ajunge, decât confiscând și fărâmițând sufletul poporului românesc.

Iată de ce ne preocupă și ne îngrijorează în mod deosebit problema sectelor, care în definitiv, este o problemă a rezistenței și existenței noastre naționale, sau mai bine zis o problemă a suveranității, a independenței și a conservării noastre etnice.

Nimeni nu poate tăgădui uriașul rol pe care l-a avut Biserica strămoșească în făurirea și întărirea Neamului românesc în decursul veacurilor. Ea a fost sufletul acestui popor și pârghia pe care s'a sprijinit statul nostru, fiind neconținut centrul marilor inițiative duhovnicești și naționale, focul care încălzește inimile și dă avânt de ideal suprafiresc. Poporul român a trăit în jurul Bisericii, prin care s'a putut ajunge la construirea unei firi etnice unitare și cu o limbă omogenă. La umbra Altarului, preotul aprins de râvnă duhovnicească a învăluit sufletul Neamului în har și lumină cerească, închegându-l într'un gând și într'o simțire prin credința în Dumnezeu.

Astăzi, când lumea întreagă se află în mare frământare și încordare ce se resimte și în lăuntrul scumpei noastre Țări, avem convingerea că statul n'are deloc nevoie ca fiii lui să fie împărțiți și fărâmițați sufletește. Dacă în aceste clipe de îngrijorare Patria trebuie să devină simbolul rezumativ al tuturor preocupărilor și al tuturor eforturilor, este necesar să nu se destrame sufletul Neamului prin astfel de împerecheri. Neamul nostru românesc a luptat și a sângerat dealungul veacurilor, împotriva oricărei încercări de strecurare a altor credințe decât cea ortodoxă, păstrându-și-o neintinată și nedesfigurată de influențe străine. Și astfel, a isbutit să-și păstreze ființa lui, prin

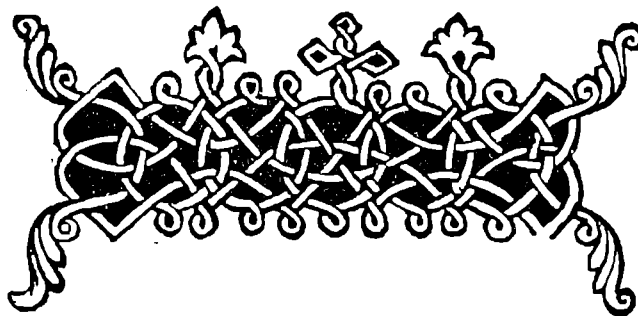
apărarea și păstrarea legii strămoșești și credinței moștenite. De aceea ne îngrijorează nu situația Bisericii noastre ortodoxe, care va dăinui strălucitoare peste veacuri, ci a scumpei noastre Țări, care în aceste împrejurări trebuie să aibă un singur suflet, o singură simțire și un singur gând.

În fața lui Dumnezeu, în fața sfințelor Altare și în fața conștiinței noastre de apostoli ai dreptei credințe, să ne întrebăm în aceste clipe, nu ceea ce fac sectele și ereziile din țara noastră atât de îngăduitoare și ospitalieră; să ne preocupe nu încrederea și avantajile ce li se acordă, ci să ne întrebăm, ce se cuvine să facem noi preoții, care trebuie să dăm seama la Scaunul de judecată de fiecare suflet încredințat nouă. Să facem ceea ce ne poruncește Mântuitorul Hristos. Să trăim mai mult pentru cer decât pentru pământ și să îndeplinim marile porunci ale sacerdoțiului dinamic.

Dacă atâția credincioși și frați români sunt concentrați, spre a sta de veghe la hotarele scumpei noastre Țări, apoi să nu uităm că noi suntem permanent concentrați și mobilizați de Marele Arhiereu Iisus Hristos, pentru a păstra sufletul creștinilor ortodocși și sufletul neamului nostru românesc, ca pe cea mai scumpă podoabă.

Să fim straže neadormită în parohii și să întărim conștiința ortodoxă a misionarismului plin de avânt, activ, făcând să strălucească pururea simțul nostru de răspundere înaintea lui Dumnezeu și a Neamului nostru românesc.

Preotul D. CRISTESCU
Consilier Cultural

ORDINEA ÎN BISERICĂ

Este cunoscut, că la serviciile religioase din biserică și afară din biserică la noi, este o totală lipsă de ordine, la credincioșii cari iau parte la ele.

Credinciosul și mai ales credincioasa, când vine la biserică Duminica și sărbătoarea, nu caută să-și dea seama unde s'a ajuns cu serviciul. Intrând în biserică, dacă are lumânări sau le cumpără dela pangar, umblă cu ele din sfeșnic în sfeșnic să le aprindă. Apoi pleacă să se închine pe la icoane, împiedicându-se de alți credincioși la fel cu ei, împiedicând pe preot să cădească, să iasă la vohod, să citească Evanghelia sau să iasă cu Sfintele Daruri.

După ce a terminat cu lumânările și închinăciunile, unii vin la Altar să dea liturghie sau să vorbească cu preotul, fără să țină seamă, că preotul este ocupat cu serviciul, își citește rugăciunile, spune ecteniile, sfințește Darurile, etc. Mulți credincioși întrerup pe cântăreți din citire sau cântare, întrebându-i de cine știe ce lucruri. Puțin îi pasă credinciosului de serviciul religios. El nu poate să aștepte. Trebuie să i-se dea imediat răspunsul.

Cei ce n'au de vorbit cu preotul sau cântăreții, după ce au terminat cu lumânările și închinăciunile, se uită prin biserică să-și găsească prietenii sau cunoscuții. Dacă i-au găsit, se duc la ei, le dau mâna, se întrebă de sănătate, încep să vorbească între ei. Ba cucoanele și domnișoarele încep să facă critica rochiilor și pălăriilor celor din biserică. Nici o atențiune la serviciu.

Această lucră se întâmplă și când preotul ține predică în biserică. Și atunci se aprind lumânări, se închină pe la icoane, se cer lămuriri dascălilor, se vorbește cu vecinul. De multe ori și dascălii bisericii dau tonul dezordinei în biserică. Am văzut paracliser, care de opt ori a intrat și ășit în Altar, în timpul când vorbea preotul, unul din cei mai buni predicatori dela o biserică centrală din București.

Dacă nu este ordine în biserică, vina o poartă preoții, fiindcă nu se silesc s'o facă, mulți sub motivul de a nu supăra pe credincioși.

În timp de 39 ani, de când sunt preot, am căutat să țin ordinea în biserică la mine. Totuși credincioșii nu s'au împuținat; din contră în fiecare Duminică și sărbătoare, biserică este plină de credincioși. Este adevărat, am fost cri-

ticat, că sunt prea aspru, am primit anonime. Dar n'am fost impresionat de ele, fiindcă așa cred că este bine, să fie ordine în biserică. Este timp și pentru închinat la icoane și pentru aprins lumânări. Sunt însă momente în timpul serviciului, când credincioșii trebuie să păstreze liniște absolută.

Argumentul pe care credincioșii mi-l aduc, este că în alte biserici se închină când voiesc, preoții stau de vorbă când îi întreabă, nu sunt placarde pe pereții bisericii, în care să se atragă atenția credincioșilor să stea în liniște în biserică, să nu aprindă lumânări, cari fac fum, să nu se închine pela icoane în anumite momente.

Aceștia au dreptate în această privință. Ordinea diferă dela biserică la biserică.

Din cauza lipsei de ordine la serviciile din biserică și din afară, suntem criticați de catolici și de sectanți.

Catolicii întemeiază critica lor pe faptul, că mai ales credincioasele noastre le-au stricat ordinea în bisericile lor, cu introducerea rugăciunilor la Sf. Anton de Padua. Sute de credincioase ortodoxe se duc în bisericile catolice să facă rugăciuni la numitul sfânt.

Preoții catolici ne critică pe noi, că nu știm să ne disciplinăm credincioșii. Tolează însă nedisciplina lor, fiindcă aceștia le aduc sute de mii, dacă nu milioane de lei pe an. Noi însă n'avem nici acel avantaj.

Socotesc că este datoria fiecărui preot ortodox să-și disciplineze credincioșii prin sfaturi și îndemnuri, fiind ajutați de cântăreți și paracliseri.

În alte confesiuni sunt orânduți oameni speciali, pentru păstrarea ordinei în biserică.

Acum doi ani, aflându-mă în Chișinău într'o Duminică, m'am dus la biserică poloneză catolică. Pe spațiul de mijloc spre ușa dela intrare, era un om, îmbrăcat cu un fel de stihar alb și cu un baston lung în mână, în felul celui pe care-l ține în mână portarul dela Palatul regal. Când observa vre-o mișcare între cei din biserică, mișca bastonul și mișcarea sau șoapta înceta.

Noi să nu punem în biserică pe cineva să țină liniștea cu măciuca. Putem însă întrebuița personalul bisericii să țină liniștea prin sfaturi și măsuri blânde. Se pot alege chiar câțiva credincioși și credincioase, să facă aceste servicii,

dintre cei ce cunosc serviciul și regulile bisericesti.

În Duminica Tomei, anul trecut, am fost la biserica din satul meu natal. Un credincios a voit să se închine la icoane, când se cânta «Cu vrednicie și cu dreptate». Cântărețul din stânga l-a oprit imediat, spunându-i: «Nu este timpul

să te închini acum.»

Ceeace a făcut dascălul din acel sat, pot face și dascălii din București, mai ales la bisericile cu cor, unde dela începerea sf. Liturghii nu mai sunt ocupați cu serviciul. Unii chiar pleacă din biserică.

Econ. D. GEORGESCU

DIN ASPECTELE PREOȚIEI CREȘTINE

„Dar unui slujitor al Domnului nu i se cade să se certe, ci să fie blând cu toți; deștoinic să dea învățătură, răbdător să dojenească pe cei ce-i stau împotrivă că doar le-o da Dumnezeu pocăință spre cunoașterea adevărului și astfel aduși de el la viață, să facă voia lui Dumnezeu și să-i scape de cursele diavolului”. (II Timotei 24, 25, 26).

În nici-o ocupațiune, care se desfășoară în lumea aceasta, nu se cere o personalitate mai precisă, mai definită ca în chemarea preoției. Preotul, ca reprezentant al Mântuitorului Iisus Hristos și organ al Duhului sfânt, trebuie să se deosebească de semenii săi în mijlocul cărora lucrează. El este mai mult decât om. Este om, plus harul dumnezeesc, deci preoția lui nu este din lumea aceasta, dobândită ca o funcțiune oarecare, dela oameni, ci dela Dumnezeu. Deși preotul lucrează în timp, în mijlocul societății omenești, totuș el nu învață o doctrină care-i din lumea aceasta, ci dela Dumnezeu, el nu este un slujitor al lumii acesteia, ci al cerului. Pentru aceasta sfântul apostol Pavel vorbind despre preoții îi numește „slujitori ai Domnului”.

Și noi știm și pătrundem cu prisosință înțelesul adânc al acestui cuvânt. Un slujitor nu poate avea doi domni, pentru că nu-i va putea servi. Un slujitor depinde întru totul de stăpânul său, ale cărui porunci îndeplinește. Un slujitor trebuie să fie în tot momentul la ordinea stăpânului său. Să-i fie credincios, să-l asculte, să-i îndeplinească voia. Să îndeplinească datoria ce-i este pusă în sarcina sa.

Iată ce suntem noi preoții față de Domnul: slujitori credincioși și nu trădători; supuși și ascultători îndeplinind întru totul voia sa.

Dar care sunt îndatoririle noastre ca slujitori ai Domnului?

Știut este că sluga reprezintă acolo unde este trimis, pe Domnul său. Noi reprezentăm pe Mântuitorul care ne-a trimis la propovăduire prin acel „precum m'a trimis pe mine Tatăl și Eu vă trimit pe voi”, spus apostolilor. Mântuitorul a adus mântuirea întregii lumi, prin jertfa sa. Preoții o continuă și-i oferă roadele la fiecare credincios în parte. Preoții

leagă și desleagă păcatele oamenilor în virtutea puterii cu care au fost investiți. Preoții sunt cu alte cuvinte, împreună lucrători cu Mântuitorul, la marele edificiu al mântuirii.

Ce onoare mai mare poate fi în lumea aceasta ca onoarea de slujitori ai celui prea înalt, care a făcut cerul și pământul?

a) Ca liturghisitor, preotul prin administrarea sfintelor taine își crează o stare de intimitate, de contact apropiat cu Dumnezeu, el fiind păzitorul depozitului sfânt.

b) Ca păstor, preotul se ocupă de suflet, de partea cea mai de seamă a omului. Pentru aceasta sf. Ioan Chrisostom o socotește mai presus de regalitate. (Despre Preoție, cartea III c. 1).

Dar dacă valoarea și onoarea ei sunt atât de mari, nu mai puțin mari sunt și răspunderile și greutățile ei. „Un suflet, ori care dintre ele, cel din urmă, oaia cea de a suta ieșită și rătăcită de turmă, valorează crucea, jertfa sau sângele Mântuitorului vărsat pe Golgota pentru răscumpărarea și mântuirea lui. La venirea socotelii care nu va putea fi evitată, păstorul va avea să răspundă de sufletele încredințate lui și plătite atât de scump de Stăpânul său”. (Pr. P. Vintilescu, Preotul în fața chemării... 68).

Pentru aceasta am afirmat la început că în nici-o ocupațiune care se desfășoară în lumea aceasta nu se cere o personalitate mai precisă și mai bine definită ca în preoție. Multe și variate sunt greutățile întâmpinate în pastorație, de aceea sf. apostol Pavel încearcă, dând sfaturi ucenicului său Timotei să-l într'armeze cu calitățile și puterea necesară învingerii acestora.

Pentru aceasta unui slujitor al Domnului, nu i se cade să se certe, ci să fie blând cu toți. Iată dar desăvârșită incompatibilitate între calitatea de slujitor al Domnului și cearta, acest rău obicei din viața de toate zilele, izvorit din mânie, care coboară pe om desfigurându-i trupul și sufletul. Preotul nu trebuie să se certe cu nimeni: nici cu membrii familiei sale, nici cu subalternii săi, nici cu păstoriții săi. Atitudinea și raporturile sale cu toată lumea trebuie să fie marcate de duhul

blândeții. „Vă învățați dela mine că sunt blând și smerit cu inima“, spune Mântuitorul Iisus Hristos.

Trebue să recunoaștem însă, că mulți din slujitorii de azi ai Domnului nu se conformează întocmai acestui precept. Această situație provine din două motive și anume: în primul rând nu sunt îndejuns de convinși de valoarea și măreția preoției cu care sunt investiți, ca și de obligațiunile ce decurg din ea și al doilea că nu se îndeletnicesc îndeajuns cu exercițiul spiritual, având drept călăuză viața și persoana Mântuitorului, spre a ajunge la un total echilibru în ființa lor. Căci ce poate fi mânia sau cearta de cât o desequilibrare a ființei omenești, când instinctele primare iau primul loc în fața rațiunii și a bunei cuviințe pe care le acopăr?

Dumnezeu a creat lumea și omul într'o perfectă armonie. Păcatul însă, a adus dese-chilibrul și desarmonia. Mânia și cearta ca urmare a acesteia sunt păcate care dese-chilibrează armonia din lume, refăcută prin jertfa Mântuitorului.

Nu este o desarmonie, cearta unui preot cu familia sa? Nu este o desarmonie cearta unui preot cu subalternii săi? Nu este o desarmonie cearta unui preot cu păstoriții săi? Nu se face oare un păcat față de armonia creației lui Dumnezeu? Și dacă unui simplu credincios nu i se cade să se certe, cu atât mai mult preotului, slujitorul lui Dumnezeu, pus fiind tocmai în slujba și promovarea acestei armonii în lume! Căci pentru ce a venit Mântuitorul în lume luând trup omenesc și a suferit moarte pe cruce, dacă nu pentru refacerea echilibrului și armoniei în creația lui Dumnezeu — armonie distrusă prin păcat? Dacă Dumnezeu s'a jertfit pentru aceasta și noi suntem slujitorii Săi adevărați, putem oare, îndrăsnim să lucrăm contra scopului spre care suntem puși?

„Mânia este cauza pierderii înțelepciunii“, spune înțeleptul Solomon. Ea duce la ceartă și neînțelegere. Ea orbește sufletul, întunecă mintea și preotul cuprins de ea nu va mai putea distinge pe prieteni de neprieteni, pe cei buni de cei răi, nu va mai fi în stare să conducă bine frânele pastorației. Ea îl va pune într'o lumină cu totul nepotrivită și prea pământeană în fața păstoriților săi. Viața sa nu mai poate fi un exemplu și un stimulent pentru aceștia, cari vor pierde încrederea în el. Cu atât mai mult când este vorba de certuri pentru Lege, preotul este dator să se ferească, fiind nefolositoare și deșarte, căci el trebue să fie „destoinic să dea învățătură și răbdător în necazuri“.

Mai este nevoie să amintesc de necazurile Evangheliei? Le cunoaștem cu toți și le întâm-

pinăm în fiecare zi. Ele nu trebue să fie o piedică sau o descurajare pentru noi, căci Evanghelia s'a născut și a crescut din suferință. Mântuitorul Iisus Hristos a pecetluit-o cu sângele său. Apostolii au dus-o mai departe dându-și viața pentru ea. Miile de Mucenici din primele trei secole au înscris pagini de aur în istoria creștinismului, cu suferințele, răbdarea și sângele lor vărsat cu prisosință.

Dar ceea ce trebue să ne rămână esențial, este că preotul nu trebue să întoarcă înapoi păstoriților săi, necazurile pe care i le cauzează aceștia, adică nu poate și nu îngăduie Mântuitorul Iisus Hristos ca mântuirea sufletelor să se facă prin întrebuițarea forței, prin violență. „Preotul trebue să fie meșter să dojenească cu blândețe pe cei ce-i stau împotriva, că doar le-o da Dumnezeu pocăință spre cunoașterea adevărului“.

Dacă pentru răufăcători legile omenești au diferite pedepse, apoi pentru păcătoși, preotul nu are decât dojana amestecată cu blândețea.

„Examinați cu grijă dispozițiile păcătoșilor“, spune sf. Ioan Gură de aur, „ca nu voind să cicatrizați o rană să o măriți și forțându-vă să ridicați un om din cadere, să-l faceți să cadă și mai adânc. Dar când un om se depărtează de credință, ce muncă se cere preotului! ce răbdare și ce perseverență nu trebue să arate? Nici prin forță, nici prin teamă, ci numai prin persuasiune trebue readus în sânul adevărului de la care s'a depărtat. Deaceea este nevoie ca preotul să aibă un suflet mare și generos, pentru ca niciodată să nu se descurajeze de a mântui oile pierdute“ (Despre Preoție...).

Toată acțiunea de pastorație a preotului trebue să fie stăpânită de convingerea și speranța nestrămutată, că grație muncii sale fără preget, Dumnezeu va lumina mințile celor rătăciți și-i va aduce la cunoștința adevărului, „ca aduși fiind de el din nou la viață, ca să facă voința lui Dumnezeu, să se trezească din cursele diavolului“.

Întoarcerea celui rătăcit pe calea adevărului, smulgerea lui din cursele diavolului și integrarea lui în voința lui Dumnezeu, sf. apostol Pavel o numește „readucere la viață“, adică naștere din nou. Preotul devine astfel, prin lucrarea sa, părintele spiritual al acestor noi născuți, fii ai lui Dumnezeu, arătând prin aceasta care este aportul său la edificiul mântuirii. Este cu alte cuvinte succesul misiunii preoției, dar desigur al acelor preoți, cari conformează viața și lucrarea lor cu învățăturile de mai sus. Numai în măsura acestui succes putem spune și noi ca slujitorii ai Domnului că ne-am înțeles chemarea.

Pr. GH. IORDĂCHESCU.

MOMENTE DE SPIRITUALITATE ROMANEASCĂ

I. Majestatea Sa Regele Carol al II-lea și Măria Sa Mihai, Marele Voevod de Alba Iulia, au scris cea mai mare sumă pentru înzestrarea oștirii

Gestul marelui nostru Suveran de a subscrie zece milioane lei pentru înzestrarea scumpei Sale oștiri, are o înaltă semnificație. Ca întotdeauna se remarcă iubirea caldă și pilda vie pentru întărirea Patriei și afirmarea unei viguroase dorinți de a spori forța armată a României.

În aceste vremuri de frământare și încordare, se vedește nețărmurita iubire de Neam și Țară a Majestății Sale, care iubire stă în totdeauna la baza tuturor mărețelor Sale înfăptuiri. Alături de umila jertfă a celui din urmă cetățean, se adaugă strălucita jertfă și pilda faptei creatoare a celui dintâi Cetățean al Țării.

Întotdeauna Augustul nostru Suveran, în clipele grele și de bucurie ale neamului, s'a contopit cu sufletul Patriei românești. Biserica ortodoxă, care este făuritoarea și păstrătoarea statului și neamului românesc, însemnează cu lumină cerească, în cronică ei, fapta Marelui nostru Rege și se bucură cu bucurie mare de puterea înțelepciunii și pildei Sale atât de frumoase.

Iar subscrierea de două milioane lei făcută de Măria Sa Mihai, Marele Voevod de Alba-Iulia, este de asemenea expresiunea cea mai curată a simțămintelor Sale de înalt și luminat patriotism, precum și fapta nespuse de frumoasă a strălucitului vlăstar regesc.

II. Înalt Prea Sfințitul Patriarh Nicodim dăruiește cărți pentru ostașii de pe zonele de concentrare

În aceste timpuri de neliniște, Î. P. S. Patriarh Nicodim, învâluie cu o caldă privire duhovnicească și o iubire de adevărat Părinte, pe toți fiii neamului românesc. Și cu osebire își îndreaptă privirea și se îngrijește de cei chemați să stea de veghe la hotarele scumpei noastre Țări. Ca un semn vădit al acestei dragoste părintești ce le-o poartă fără înce-

tare, a hotărît să li se dăruiască 16.000 broșuri din Biblioteca Sf. Arhiepiscopii „Apostolul“. Este cea mai grăitoare faptă a înaltei prețuiri pe care o păstrează oștirii și sufletului neamului românesc.

În rugăciunile de zi și de noapte pe care le înalță către Atotputernicul Dumnezeu, Î. P. S. Patriarhul Nicodim nu uită niciodată pe fiii neamului, care străjuiesc la hotare. Biserica ortodoxă, prin Ierarhii ei, s'a identificat întotdeauna cu idealul și sufletul neamului românesc. Astăzi cu sporită râvnă și cu o deosebită însuflețire, Î. P. S. Patriarh Nicodim, merge pe cărarea luminoasă a marilor Părinți duhovnicești ai neamului, care au povățuit și îndrumat mereu pe fiii Patriei spre înfăptuirea idealurilor ei.

III. Fapte mărețe de adevărați români

Am aflat din ziare o faptă frumoasă săvârșită de un bun român pentru oștirea Țării. D-l Dumitru Nestor, droghist în Piața Sf. Gheorghe din Capitală, dă hrană zilnic la 100 soldați de pe zonă.

Patriotismul luminat și hotărârile de înaltă jertfelnicie în aceste clipe, se arată prin faptă, nu prin vorbe goale. Gândul și fapta pilduitoare a domnului Nestor merită toată lauda și toată admirația. Biserica îl are în rugăciuni, iar neamul românesc îl înscrie cu litere de aur în cronică sa vie.

Spre a se vedea cum și în zilele noastre se mai găsesc oameni cu inimă caldă pentru Patria noastră scumpă, însemnăm pe lângă acestea, fapta nespuse de măreață a unui căpitan invalid, orb, din Timișoara— al cărui nume ne scapă—care a donat pentru oștire, ultimele sale economii. Avea 120.000 lei strânși cu trudă și i-a dat la bonurile de înzestrare. Lipsit de vedere trupească, condus pe stradă de fiica sa, este stăpânit însă în adâncul inimii de cea mai strălucitoare lumină creștinească și patriotică, demnă de admirația întregii suflări românești. Sufletul său este luminat; și acest lucru ajunge spre a da tuturor pildă de lepădare de sine și de înalt patriotism.

c.

PREOTUL ÎN ȘCOALĂ

(RELAȚIUNILE CU ÎNVĂȚĂTORUL)

Intrat în școală, preotul se întâlnește cu învățătorul. Amândoi sunt numiți la zile mari: „apostolii neamului“. Și nu în zadar poartă ei acest frumos nume, deoarece sunt chemați să lumineze lumea. Fiecare la lucrul lui și amândoi laolaltă, sunt propovăduitorii luminei, ai binelui și ai adevărului. Căci nu se mai poate vorbi astăzi, că preotul este numai slujitorul bisericii, iar învățătorul este numai slujitorul școlii.

A venit vremea, când trebuie să se bucure, că au scăpat din robia înșelătoarei democrații. Poruncile vremurilor noi i-au unit și îi îndeamnă să lucreze cot la cot la lumina și fericirea poporului. Așa, că preotul este astăzi și slujitorul bisericii și al școlii, iar învățătorul este slujitorul școlii, dar trebuie să fie și al bisericii.

Pentru că, dacă școala luminează mintea omului, Biserica îi luminează sufletul și numai amândouă formează omul întreg, — omul desăvârșit. Așa, că numai o armonioasă conlucrare a acestor două instituții, poate să ne dea omul fericit.

De aceea se impune, ca școala și biserica, să fie socotite ca două surori bune, care doresc să-și crească pe fiii și fiicele lor în lumina cărții, a credinței și a fricei de Dumnezeu.

Căci numai așa putem nădăjdui spre vremuri vrednice de laudă pentru neamul nostru românesc, când și școala și biserica, vor lucra în armonie și pace, ca să lumineze și să mântuiască lumea.

Deoarece e constatat, că oricât se va osteni preotul ca să încreștineze pe școlarii săi fără ajutorul învățătorului, nu va reuși să facă o singură turmă sub un singur păstor. Și iarăși, oricât se va osteni și învățătorul ca să-i facă pe elevii săi oameni de omenie, nu va reuși fără ajutorul preotului.

Preotul și învățătorul, sunt factorii de lumină și de fericire ai lumii. Și orice sfortare de a lumina lumea fără unul din acești factori, va fi fără roade.

Căci este destul ca unul din ei să se împotrivescă cu cuvântul ori cu fapta și totul se dărâmă și rămâne ca dela început.

Dovezi ne poate da chiar Fundația Culturală Principele Carol. Fiindcă acolo unde acești

doi factori de lumină s'au unit și au lucrat în armonie. s'a înființat și funcționează Căminul cultural. Iar acolo unde acești factori nu s'au unit, satul (comuna) este lipsit de acest minunat Cămin.

De aceea se impune categoric, ca relațiile dintre preot și învățător să fie bune. să fie frățești, să fie întemeiate pe iubire. O iubire nu de formă și înșelătoare, ci o iubire creștină, isvorâtă din credință și cu dragoste de jertfă și dintr'o parte și din cealaltă.

„Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă-răbdare.

Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v'a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi!

Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.

Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători“. (Coloseni III, v. 12-15).

Astfel îndeamnă sf. Pavel luminătorul neamurilor, pe creștinii din Colose. Și dacă creștinii sunt datori să viețuiască potrivit acestor îndemnuri, cu atât mai mult se cade să le îplinească luminătorii creștinilor, care sunt: preotul și învățătorul.

Aceste podoabe sufletești bazate pe iubire, să isvorască dintr'un îndemn de întrecere al inimii, de a împlini porunca Fiului lui Dumnezeu, care a zis: „Să vă iubiți unii pe alții, cum v'am iubit eu“. (Ioan XV, v. 12).

Dar atâta vreme cât unul din acești factori de lumină ai neamului, nu va cunoaște această iubire a cerului, nu va cunoaște nici Evanghelia Domnului Iisus și nici jertfa Lui de pe cruce, el nu numai că nu-și va îndeplini conștiințios misiunea, dar va fi chiar dușmanul ei, și-L va urî și pe Domnul și pe slujitorii Săi.

Sfânta noastră Biserică e datoare să ne întregească lumina pe care ne-a dat-o școala. Acesta fiind adevărul, se înțelege că datoria preotului în timpul de față este ca să câștige inima învățătorului, pentru Domnul nostru

Iisus Hristos și pentru sfânta Evanghelle.

Și această lucrare este foarte grea și foarte delicată, dar de izbânda ei atârnă fericirea și mântuirea neamului nostru.

Eu o socotesc minunea zilelor noastre și cred că este voia lui Dumnezeu ca să fie înfăptuită prin sârguința umililor Săi servitori.

Dar această minune nu se poate împlini fără jertfă și fără iubirea adevărată, a părintelui, care dorește fericirea și mântuirea fiilor săi. Și cel dintâi chemat să dea dovadă de jertfă și de iubire, este preotul.

Căci preotul, cum am afirmat și altădată, este omul lui Dumnezeu, în mijlocul oamenilor. El, ca slujitor al Altarului: „dela Dumnezeu a venit și la Dumnezeu se duce”. (Ioan XIII, v. 3).

Și dacă a venit dela Dumnezeu, e dator să îplinească poruncile lui Dumnezeu. Și acestea sunt: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Iar a doua asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși”. (Matei XXII, v. 37—39).

Așa că învățătorul este aproapele preotului și preotului nu-i este îngăduit să fie nebăgător în seamă față de sufletul aproapelui său.

Ba dimpotrivă, e dator să-l caute, să-l mângâie, să-l încălzească la sânul sfintei Biserici, să-i facă cunoscut tainele iconomiei lui Dumnezeu și să-l încredințeze de fericirea care are să vie, pentru aceia care se ostesc și împlinesc legea lui Dumnezeu.

O pildă frumoasă ne dă chiar Domnul nostru Iisus Hristos.

La cina cea de Taină a spălat picioarele ucenicilor Săi, ca să aibă parte de El.

Se cuvine dar, ca și preotul vremurilor noastre să spele, dacă nu picioarele, cel puțin inimile și sufletele învățătorilor, ca să-i aibă ajutători și conlucrători în slujba de încreștinare și luminare a lumii. Dăm și textul: „Voi mă numiți: *Învățătorul și Domnul* și bine ziceți, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și învățătorul vostru, v'am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora”. (Ioan XIII, v. 13—17).

Este bine să medităm neîncetat asupra acestui adevăr. Mai cu seamă când cunoaștem că singurul om luminat în lumea satelor, afară de preot, este învățătorul. Și el poate să-ți fie ori prieten, care să te ajute, ori dușman care să te lucreze. Și pentru ce

să-l ai dușman? Care 'ți este folosul? Căci orice bunuri pământești ai câștiga din cerțurile cu învățătorii, nu-ți folosesc nimic.

Căci tot mai bine este să ai un prieten, care să te ajute la nevoie decât o pungă cu bani, care să te chinuie păzind-o, ca să n'o fure hoții.

Și apoi din cauza certurilor dintre preot și învățător, pot să piară și alte suflete în focul nestins al iadului, suflete care nu se pot răscumpăra cu bani. Și la urma, urmei: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da omul în schimb, pentru sufletul său”. (Marcu VIII, v. 36—37).

Și dacă sufletul omului e atât de scump, se cuvine ca preotul ce intră în școală, să-l iubească pe învățător ca pe sine.

E dator să-l apropie de Dumnezeu prin Sfintele Taine și să-l îndemne cu cuvântul și cu fapta, să-l cunoască și să-l iubească pe Domnul nostru Iisus Hristos și jertfa Sa de pe Sfânta Cruce.

Neconținut să-i arate: calea, adevărul și viața. (Ioan XIV, v. 6).

Fiindcă preotul și învățătorul sunt aleși să urmărească un singur ideal: „*luminarea lumii prin școală și mântuirea lumii prin Biserică*”.

Iar pildă să fie viața și faptele lor. Căci așa a grăit Domnul Iisus Hristos: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”. (Matei XV, v. 16).

Dar ce lumină poate să dea două stele, care se luptă între ele? Ce lumină pot să dea apostolii, care se ceartă între ei? Cu ce zel pot să învețe pe alții ca să lucreze binele, când ei lucrează răul? Cum pot să mântuiască pe alții când ei sunt protivnici?

La tot pasul pot auzi cuvântul: „Doctore vindecă-te pe tine”. Căci desbinarea nu zidește, ci dărâmă, risipește. Pe când paceași unirea, împreunate cu iubirea, aduce fericirea.

Deci uniți în cuget și 'n simțiri, preotul și învățătorul ca apostoli ai neamului, sunt datori să lucreze în armonie, și să lumineze lumea cu lumina cunoștinței și a dreptei credințe. Atunci, vor merita cinstea, de a se numi cu drept cuvânt: *luminătorii lumii*.

Preot DANIIL A. ILIESCU
Com. Belitori jud. Teleorman

„BISERICA ÎN SERVICIUL SOCIAL“

SAU

„CE ESTE CREȘTINISMUL SOCIAL“?

Intr'unul din numerele trecute ale acestei reviste am expus ideile esențiale din lucrarea d-lui Prof. Univ. Dr. V. G. Ispir, «Misiunea actuală a bisericii ortodoxe răsăritene» și am stăruit asupra conținutului privitor la misiunea externă.

Intrucât în aceeași lucrare sunt enunțate și directive pentru misiunea internă, mi-am propus ca într'un număr viitor să mă ocup și de această parte a lucrării sus menționate.

Dar problema misiunii interne d-l prof. Ispir o tratează mult mai pe larg într'o altă carte a D-sale «Biserica în serviciul social» sau «Ce este creștinismul social»? În această carte autorul expune misiunea internă servindu-se de date din întreaga biserică creștină. Deci punându-ne la îndemână un material mult mai bogat ne vom sili să înfățișem cetitorilor ideile și îndrumările din el spre folosința tuturor celor ce au la inimă cercetarea și cunoașterea misiunii interne sub toate aspectele ei.

Experiența a dovedit că toate sistemele, fie filosofice, fie economice n'au putut oferi lumii realizarea mult râvnitului «bine social» încât pe bună dreptate spune d-l Ispir că, «De aceia a fost convingerea noastră de totdeauna că trebuie să trezim conștiința religioasă a Țării, ca să reușim în opera socială». Desfășurarea succesivă a ideilor din această lucrare duce la definiția, astăzi unanim admisă, că «religia este un fenomen social» deoarece «nu există religie fără acțiune socială». Ba ceva mai mult, dacă ținem seamă de mărturiile istoriei tuturor timpurilor putem afirma, fără teamă de a fi desmințiți de vreo realitate, că în adevăr «conștiința religioasă a unei Țări este aceea care determină de foarte multe ori evoluția organică a unei societăți». Pentru cunoscătorii serioși ai diferitelor sisteme economice și sociale astăzi creștinismul social este considerat ca sistemul ce se impune cu toate șansele de fericită deslegare a problemelor la ordinea zilei.

Creștinismul social nu trebuie însă înțeles ca o rețetă social economică oarecare, ci el presupune o acceptare totală a învățaturii Bisericii creștine și o trăire efectivă a colectivității potrivit acestei divine învățături. În sensul acesta echilibrul social va fi realizat, indivizii știindu-

se toți fiii ai aceluiaș Părinte. Numai în cadrul conceptului creștin oamenii vor prețui la justa lor valoare bunurile materiale și numai atunci egoismul va fi scăzut în folosul altruismului, ca formă concretă a virtuții cardianale — dragostea creștină —, cea atât de frumos cântată de sfântul Apostol Pavel în prima sa epistolă către Corinteni (Cap. 13). Practicarea acestei virtuți este înțeleasă de d-l prof. Ispir «în acel sens că biserica are dreptul prin toate resursele ei, prin toți agenții ei să înrâurească întreaga viață, să fie activă în toate manifestările vieții sociale, să inspire toate organizațiile sociale cu puterea iubirii, care este legea fundamentală a creștinismului, să ajute pe cei săraci, pe cei în suferință, pe cei abandonați, pe invalizi, pe văduve și pe orfani, cu un cuvânt oriunde este suferință, biserica trebuie să intervie». (Pag. 13).

Lucrând dintr'o astfel de inspirație biserica poate «să se afirme integral în contra comunismului ateu, în contra materialismului neopăgân».

Un avertisment de care trebuie să țină seamă conducătorii Statului, formulează autorul acestei cărți în următoarele cuvinte: «In mod categoric cei care sunt vrăjmașii credinței sunt vrăjmașii poporului». Dacă ar reflecta mai mult asupra acestui adevăr, cei îndatorați cu paza conservării tezaurului de virtuți ale neamului, n'am mai privi astăzi la opera de pulverizare a unității sufletești a poporului nostru dreptcredincios. Generozitatea cu care este îngăduită lucrarea distrugătoare a sectelor religioase se va răzbuna crunt în ziua când toți vor vedea că nu credința a fost obiectivul final al sectelor, ci însuși poporul, așa cum răspicat afirmă cu autoritate necontestată d-l profesor Ispir în cuvintele mai sus citate.

Creștinismul social presupune neapărata și unanimă acceptare a «spiritualismului legii morale». Numai supunându-ne cu toții acestui comandament moral putem spera într'o efectivă armonizare a tuturor intereselor, din ciocnirea cărora se deslănțuie sub ochii noștri crizele: morală, socială, economică, etc.

Solidarismul economic, social, religios, așa cum a fost valorificat în filosofie de Leon Bour-

geois, poate servi ca temelie pentru cooperarea între indivizi și între națiuni pentru păstrarea păcii mondiale, pe care o turbură astăzi tocmai antipodul creștinismului social, adică materialismul economic.

Așa cum este tratată problema creștinismului social în cartea d-lui Profesor Ispir, d-sa apare ca interpret al gândurilor M. S. Regelui, care cu o stăruitoare grijă cere mereu ca biserica să fie vie. Or, economia acestei cărți consistă tocmai în adevărul — astăzi axiomatic — că biserica pentru a fi vie nu trebuie confiscată numai de o castă de inițiați, ci doctrina, morala și disciplina ei trebuie însușite și practicate de totalitatea membrilor ei, indiferent de categoria socială căreia ar aparține.

«Voința noastră trebuie îndreptată spre bi-

nele comun al societății, al națiunii, cu tot sacrificiul chiar. Căci nimic nu rămâne după noi decât fapta pe care o îndeplinim pentru înălțarea societății înconjurătoare a neamului nostru» (pag. 22). Acesta este sensul creștinismului social, pe care d-l profesor Ispir, cu accent așa de patetic îl recomandă ca normativ în misiunea internă a bisericii noastre. În înțelesul acesta biserica va fi o instituție vie și totalitară. Realizarea practică a acestui «fenomen social» se cere mai ales astăzi, ca răspuns la implacabila poruncă a lui Dumnezeu, care de peste veacuri fără număr strigă slujitorilor săi: «Din mâinile păstorilor mei voiu cere oile mele» (Iezechiel 34, 10).

Preot G. DICULESCU

RAPORTUL PĂRINTELUI ION GAFTON

CONFERENȚIAR LA C. F. R., CU PRIVIRE LA ACTIVITATEA DESFĂȘURATĂ
PE LUNA DECEMBRIE 1939 ȘI IANUARIE 1940

În luna Decembrie 1939, lucrarea de educare din punct de vedere religios-moral, ce ni s'a încredințat la C. F. R., s'a săvârșit precum urmează:

1. La 5.XII, între orele 9 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ în stația *Titu*, în fața a c-ca 40 de persoane în frunte cu d-l Roșca — șeful stației. S'a vorbit despre: *Valoarea sufletului omenesc și îngrijirea lui*.

2. La 5.XII, între orele 11 $\frac{1}{2}$ —12 $\frac{1}{2}$ în stația *Pitești*, în fața a c-ca 100 de persoane în frunte cu d-l Bunescu dela R. C. înlocuitorul d-lui șef de gară. S'a vorbit despre: *Postul este bine plăcut lui Dumnezeu și folositor oamenilor*.

3. La 11.XII între orele 8 $\frac{1}{2}$ —9 $\frac{1}{2}$ în stația *Adjud*, în fața a c-ca 120 persoane în frunte cu d-l Ceaușu — șeful gărei. S'a vorbit despre: *respectarea legilor aduce mulțumire și bună înțelegere între oameni*.

4. La 11.XII între orele 18—19,20 în stația *Mărășești*, în fața a c-ca 140 de persoane în frunte cu d-l șef al stației. S'a vorbit despre: *Care post e bine plăcut lui Dumnezeu și de folos sufletelor?*

5. La 12.XII între orele 10—11 în stația *Teacuci*, în fața a c-ca 70 de persoane în frunte cu d-l Cernat șeful gărei. S'a vorbit despre: *Binefacerile postului creștinesc*.

6. La 18.XII la ora 18 $\frac{1}{2}$ m'am prezentat în stația *București-Triaș*, unde însă nu s'a putut ține conferința anunțată din vreme, din pricină că personalul ce urma să participe, nu a putut veni, trenul respectiv fiind barat de o deraiere în stația Ghergani.

7. La 19.XII între orele 9 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ în stația *Fetești*, în fața a c-ca 80 persoane în frunte cu d-l șef dela R. C. S'a vorbit despre: *Valoarea sufletului omenesc*.

8. La 20.XII, între orele 12,25—13,1/2 în stația *Giurgiu*, în fața a c-ca 100 persoane în frunte cu d-l șef de gară. S'a vorbit despre: *Necesitatea postului creștinesc și binefacerile lui*.

9. La 20.XII, între orele 18—19 în stația *București-Est*, în fața a c-ca 120 persoane în frunte cu d-l Mihăilescu, șeful stației. S'a vorbit despre: *Practicarea postului cel bine plăcut lui Dumnezeu este o virtute indispensabilă bunului creștin*.

10. La 21.XII, între orele 10—11 în stația *București-Grivița*, în fața a c-ca 70 persoane în frunte cu d-l șef ajutor. S'a vorbit despre: *Bucuria Crăciunului*.

11. La 21.XII, între orele 12 $\frac{1}{2}$ —13 $\frac{1}{2}$ la tipografia C. F. R., în fața a c-ca 300 persoane. S'a vorbit despre: *Înțelesul colindelor și taina lor*.

Și în luna Decembrie dezvoltarea subiectelor a fost bine și cu mult interes ascultată, ora conferinței fiind așteptată și dorită de către personalul participant.

Cred că aceasta -- așteptarea, dorința de astfel de conferințe și încordata lor ascultare --, se datorește în cea mai mare parte muncii istovitoare și conștiințioasă pe care personalul C. F. R. o depune întru achitarea datoriilor sale. Pricină care face ca sufletul să-și consume într'o mare măsură rezervele sale, și astfel să simtă nevoia de a-și strânge mereu alte merinde. De aceea îmi îngăduesc a vă întreba în ce chip s'au rezolvat propunerile făcute prin rapoartele noastre dela sfârșitul lunilor Octombrie și Noiembrie 1939, cu privire la completarea care trebuie făcută conferențiarului C. F. R., atât prin broșurile religio-morale cât și prin o foaie sau rubrică prin care să se mențină și să se alimenteze continuu, dorința sufletelor de a se orienta către Dumnezeu, Creatorul lor.

Această completare fiind o necesitate absolută, cu onoare vă rugăm să binevoiți a dispune să se studieze propunerile noastre și a se hotări în consecință.

Continuând în luna Ianuarie 1940 lucrarea religio-morală printre personalul C. F. R., avem onoare a vă face cunoscut că în această lună n'am putut face decât următoarele deplasări:

1. *La 22 Ian.* m'am prezentat la ora 18 în stația *Mărășești*, dar aci nu s'a putut conferința din pricină că nu se primise avizarea făcută de d-voastră, și deci personalul nu era prezent.

2. *În ziua de 25 Ian.* cu trenul 901 am plecat spre *Atelierele Palas* și stația *Constanța* conform programului. Dar, deraierea unui tren de marfă în stația *Brănești* a întârziat atât de mult celelalte trenuri, încât n'am mai putut a-

junge la ora fixată în program, așa încât *ambele conferințe* n'au putut fi ținute.

3. *În ziua de 26 Ian.*, între orele 10—11 în stația *București-Grivița*, fiind prezenți c-ca 60 persoane în frunte cu d-l șef Gh. Teodorescu.

S'a vorbit despre: *Domnul nostru Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.*

4. *În ziua de 30 Ian.*, între orele 9—10,15 în stația *Brăila*, în fața a c-ca 200 persoane în frunte cu d-l șef Mih. Oțet, d. ing. Popescu, șeful secției și d-l șef de depou.

S'a vorbit despre: *Rolul și efectele rugăciunii în viața oamenilor.*

S'au împărțit gratuit: 10 ex. «*Familia Noastră*», 5 cărți de rugăciuni și 2 ex. *Noul Testament.*

5. *În ziua de 30 Ian.*, între orele 18½—19½ în stația *București-Triaș* în fața a c-ca 300 persoane în frunte cu șefii respectivi.

S'a vorbit despre: *Virtutea milosteniei creștine.*

S'au împărțit gratuit: 10 ex. «*Familia Noastră*», 8 ex. *Sfânta Evanghelie*, 2 ex. *Noul Testament*, ed. Sfântului Sinod.

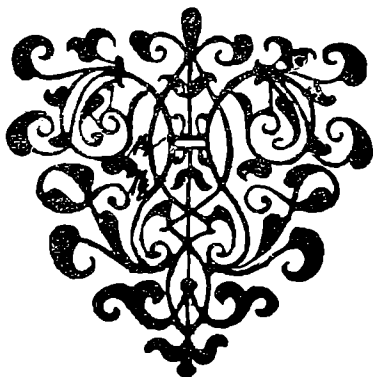
La sfârșitul lunii Ianuarie observăm:

a) că momentele de reculegere sufletească pe care le prilejuiesc aceste ședințe, sunt tot mai căutate și mai dorite, ceea ce ne dă dreptul să nădăjduim că Bunul Dumnezeu binecuvântând, Onor. Direcțiunea Generală C. F. R. va culege roadele bunelor sale intențiuni, și

b) că personalul dorește să aibă o carte ziditoare de suflet, pentru care propunerile noastre anterioare privitoare la acest obiect devin tot mai evidente.

Acestea aducându-vi-le la cunoștință, vă rugăm să binevoiți a dispune.

Conferențiar C. F. R., Pr. ION GAFTON

O SARBATORIRE A 40 ANI DE PREOTIE

Într'o atmosferă de negrăită bucurie duhovnicească și de înaltă trăire creștinească, s'a desfășurat în ziua de 24 Ianuarie a. c. în Biserica Dobroteasa din Capitală, sărbătorirea împlinirii a 40 ani de preoție a P. C. Sale Econom Gh. Gheorghiu. Inițiativa acestei sărbătoriri a fost luată de către un comitet format din Consiliul Parohial și din Comitetul Asociației „Frăților Domnului Iisus Hristos” precum și comitetele școlare ale școlii primare Nr. 11 și al grădinii de copii Nr. 10.

De dimineață s'a săvârșit slujba Sf. Liturghii de către un sobor de preoți în frunte cu sărbătoritul. S'a săvârșit deasemenea un Te Deum de mulțumire, după care s'a desfășurat pro-

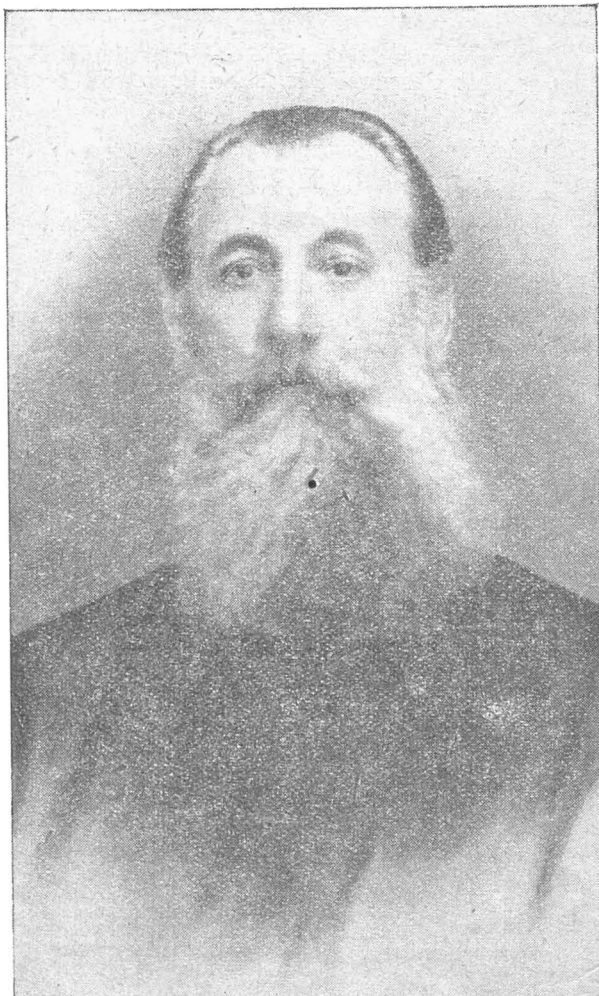
la această sărbătorire, a prezentat personalitatea și activitatea bisericească, cărțurărească, culturală și samariteană desfășurată de sărbătorit în cei 40 de ani de preoție. P. S. Sa a adus laude și felicitări din partea I. P. S. Patriarh Nicodim, precum și suma de lei 4.000 pe care I. P. S. Sa a dispus să o dăruiască pentru cantina copiilor săraci, cari sunt îngrijiți și mângâiați în nevoile lor de către Asociația „Frăților Domnului Iisus Hristos”.

Prea Cuvioșia Sa părintele Arhimandrit Iuliu Scriban, a scos în lumină râvna duhovnicească a părintelui Gheorghiu pentru mântuirea sufletelor încredințate spre păstorie, precum și calitățile sufletesti ale Sfinției Sale de ostener în lucrul Domnului, de slujitor al Sfântului Altar care a știut să facă din preocupările sale un centru de spiritualitate creștină. Urează sărbătoritului mulți ani în slujba Bisericii și în slujba înaltelor idealuri ale Evangheliei lui Hristos.

Domnul Stancu Brădisteanu, secretar general al Ministerului de Culte, în numele Domnului Ministru Nistor și al său, face cele mai călduroase urări părintelui Gheorghiu, care a încununat viața sa de păstor sufletesc cu cel mai ales buchet de flori duhovnicești. Îi dorește mulți ani în slujba Sfintei noastre Biserici spre a avea parte de înalte bucurii ale biruințelor evanghelice.

P. C. Sa părintele Petre Partenie, președintele Asociației Generale a Clerului din România omagiază distinsa personalitate a părintelui Gheorghiu, pe care-l înfățișează ca un chip viu al pastorației active, demn de urmat de preoții tineri. În numele Asociației generale a Clerului îl felicită și îi urează păstorie îndelungată.

Au mai luat cuvântul părintele prof Bărbulescu președintele Soc. Clerului Ajutorul din București, părintele protoiereu Stoica Ionescu, părintele Gh. Negulescu, domnul avocat Popescu Tudor, domnul prof. Ion Arhot, în numele comitetului parohial, domnul Inspector general Nicu Angheliescu, în numele Asociației „Frăților Domnului Iisus Hristos”, d-na Eugenia Constantinescu, directoarea grădiniții de copii Nr. 10, domnul Ion Dincă, directorul școlii primare Nr. 11, domnul Jean Th. Florescu fost ministru, domnul Gh. Lungulescu conferențiar la Casa Școalelor, precum și studenții Bujor și Galeriu. Toți și-au exprimat cele mai alese cuvinte de laudă pentru activitatea duhovnicească, cărțurărească și gospodărească precum și pentru inima de adevărat preot a sărbătoritului, care timp de 40 de ani a stat în legătură neîntreruptă, prin rugăciuni și meditații cu Dumnezeu, spre care și-a îndreptat întotdeauna gân-

Preotul Ec. Gh. Gheorghiu

gramul de omagiere a părintelui Gh. Gheorghiu după cum urmează:

Prea Sfințitul Arhiepiscop Veniamin Pocitan Vicarul Sf. Patriarhii, care a avut delegație să reprezinte pe Înalt Prea Sfințitul Patriarh

dul curat și rugăciunea fierbinte și în care și-a pus totdeauna nădejdea și biruința lucrării sale în câmpul pastorației bisericești.

La urmă a luat cuvântul părintele sărbătorit, care a grăit următoarele:

Prea Sfințite, d-le secretar general, iubiți preoți și fii duhovnicești.

Mă simt prea mișcat de momentele în care mă găsesc astăzi. căci după o servire în slujba Domnului și a poporului de 40 ani, mi-ați făcut cinstea, ca adunați cu toții în Sfânta Biserică la care am servit întreg acest timp, să înălțăm rugi către Domnul și să mulțumesc că m'a învrednicit de a-i sluji cu credință și smerenie în misiunea mea preotească, cu voia Domnului și a poporului dreptcredincios ce mi s'a încredințat spre a-l păstori. Patruzeci de ani este mare număr și mi se pare că această servire nu ași fi avut-o eu. Dar gândindu-mă că am servit lui Dumnezeu atunci îmi zic: „Domnul a făcut cu mine cum a fost voia Sa sfântă“, fie numele Domnului binecuvântat.

Prea Sfințite, d-le secretar general, iubiți frați preoți și fii duhovnicești

Mă duc cu gândul la anul 1899, când, după terminarea Facultății de Teologie, mă rugam Domnului ca să-mi îndrepte calea mea în slujba Sa. Dumnezeu mi-a ascultat ruga și la începutul anului 1900, în ziua de 23 Ianuarie, am primit darul diaconiei în Biserica Albă din Calea Victoriei, iar a doua zi 24 Ianuarie, ziua cea mare a României, „Unirea Principatelor“, mi-a fost dat și darul preoției în Sfânta Biserică Domnița Bălașar.

Ce dar mare mi-a dăruit Dumnezeu, căci chiar în ziua Unirei, mie celui ce venisem prin actul Unirei aci în Capitala țării la studii, ca în urmă prin destinul meu, să fiu chiar slujitor al acestui sfânt locaș. Cum aș putea oare mai bine să preamăresc această zi, această rânduială a destinului vieții mele, decât aducând laudă și mulțumire Domnului! În tot timpul acesta Dumnezeu mi-a condus pașii vieții mele cu iubirea și puterea Lui divină spre a-i împlini dumnezeiasca sa voe în greaua sarcină a preoției, pentruca astăzi tot prin voia Sa să mi se poată atribui oarecari merite, care mi s'au amintit la această sărbătorire.

Eu însă nu pot prețui munca și vocația mea preotească pe care am desfășurat-o în cursul celor 40 de ani, căci nimic n'am făcut decât aceea ce mă obliga misiunea mea de preot, de a fi un vrednic slujitor al altarului și chivernisitor al darului lui Dumnezeu.

Dacă astăzi mi s'au găsit vrednicii ale slujirii mele preotești, apoi mă bucur când se recunoaște și când ele sunt prețuite de însăși tinerii noștri frați preoți, bine pregătiți prin

studiile lor teologice, stăpânitori și buni mănunchitori ai cuvântului lui Dumnezeu. Buna chiverniseală ce mi se atribue față de Biserică, a fost pornită numai din râvna către Casa Domnului, ca să o văd cât mai împodobită și mai în putință de a-și întâmpina toate nevoile ei, pentru slăvirea lui Dumnezeu. Cu un serviciu regulat de fiecă zi, cu un personal bun și complet și cu un cor vocal bine orânduit în răspunsurile pentru slăvirea lui Dumnezeu. Iar îndrumarea spirituală dela această biserică, venită în timpul acesta din urmă, cu toate acțiunile ei de educație morală a tineretului și a poporului, cu asistența ei socială prin hrănirea cu cele sufletești și trupești, a copiilor și tineretului studios, cum și a multor nevoiași, bărbați și femei, apoi acestea nu sunt decât opera lui Dumnezeu. Ea se desfășoară prin râvna și credința unui număr de buni fii și fiice duhovnicești, veniți în slujirea Domnului. Conlucrarea lor la această operă plină de dragoste creștină, îmi înalță sufletul meu de preot slujitor, pentru care le mulțumesc cu o vie recunoștință. Mulțumesc lui Dumnezeu și îl rog să-mi dea puteri și sănătate de a putea continua lucrul Său în păstoria mea cât va mai binevoi. Mulțumesc Înaltului meu Stăpân, Prea Sfințitului Patriarh Nicodim, care neputând lua parte personal, fiind reținut de cerințele superioare ale Bisericii, Națiunii și Tronului, a dat imputernicire Prea Sfințitului Arhiepiscop Veniamin, Vicar al Sf. Mitropoliei, care în numele Înalt Prea Sfințitului Patriarh, a venit în mijlocul fiilor duhovnicești spre a-i binecuvânta și a le întări râvna spre cele înalte și dumnezeiești și a binecuvânta această sărbătorire de păstorie a celor 40 de ani. Mulțumesc d-lui secretar general Stancu Brădișteanu, care în numele d-sale și al Ministerului Cultelor, mi-a adus cuvinte calde de urări pentru smerita mea persoană.

Mulțumesc fraților preoți din Asoc. Generală și Societatea Clerului „Ajutorul“ din Capitală, care au luat parte și au avut cuvinte atât de mișcătoare pentru activitatea mea preotească prin părintele Petre Partenie, Eugen Bărbulescu ca și părintelui Gheorghe Negulescu, iubitul meu coleg de bancă școlară.

Mulțumesc pentru dragostea cu care mi-ați exprimat sentimentele d-voastră, d-nei Eugenia Constantinescu, d-lor prof. Boroianu, Teodor Popescu, d-lui avocat Tudor Popescu în numele Societății Ortodoxe, prof. Ioan Arhot, Nicolae Angheliescu, Ioan Dincă și d-lor studenți teologi Galeriu și Bujor, d-lui Gh. Lungulescu, animator al soc. noastre „Frății Domnului Iisus Hristos“ precum și tuturor dreptcredincioșilor, fii și fiice spirituale, care ați avut bunavoință de a mă onora cu prezența d-voastră la această cinstită preotească. Mulțumesc cu toată căldura sufletului meu comitetului de inițiativă împreună cu comitetul doamnelor în frunte cu d-na președintă Cor-

nelia Rădulescu, care au avut gândul afectuos al acestei prăzniri ca să mă sărbătorească la această zi, așa de scumpă pentru toți ca și pentru mine, sărbătorirea unirii națiunii române, ca și a celor 40 de ani de servire profească.

Inchei, rugând pe bunul Dumnezeu să vă binecuvinteze și să vă facă parte fiecăruia din d-voastră de aceeași mulțumire senină de care m'am învrednicit eu astăzi. Fie numele Domnului laudat, în veci vecilor, amin.

Intreaga asistență a trecut după aceea în sala ospătării copiilor săraci unde s'a ascultat concertul religios dat de corul bisericii Dobroteasa precum și de corul studenților

teologi și unde din nou au manifestat o aleasă simpatie și au adus călduroase urări vrednicului preot dela Dobroteasa care neîncetat și neclintit a stat în slujba apostolatului creștin. Gestul acesta de înaltă prețuire și de frumoasă inițiativă de a sărbători într'un cadru atât de frumos pe un preot care a păstorit timp de 40 de ani o parohie, este tot ceea ce poate fi mai înălțător și mai mângâietor pentru un slujitor al Sfântului Altar. Nu există o altă răsplată mai frumoasă pentru un păstor de suflete decât această manifestare de dragoste și de admirație pentru tot ce a săvârșit într'un timp așa de îndelungat și de bogat în roade duhovnicești.

Consilier

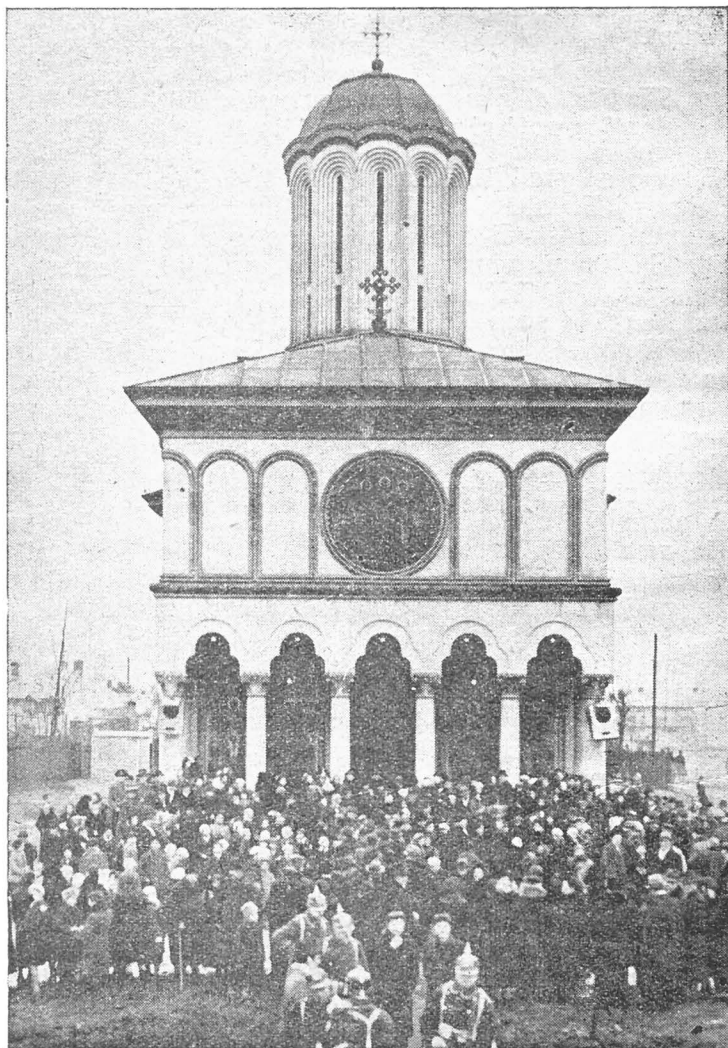
SFINȚIREA BISERICII „SF. APOSTOL ANDREI“ DELA PAROHIA BUCUREȘTII NOUI DIN CAPITALĂ.

În ziua de 10 Decembrie 1939, s'a săvârșit târnosirea Bisericii dela parohia Bucureștii Noi într'un cadru de aleasă duhovnicie și de înaltă sărbătoare creștinească. Slujba sfințirii a fost săvârșită de către P. S. Sa Veniamin Vicarul Sf. Patriarhii ca delegat al I. P. S. Patriarh Nicodim.

A luat parte o mare mulțime de credincioși din împrejurimi, din Capitală, precum și un însemnat număr de personalități din lumea înaltelor autorități și a ctitorilor donatori.

Remarcăm cu acest prilej, că s'au ținut frumoase cuvântări de către reprezentanții Bisericii, înaltelor autorități și de către părintele paroh Gh. Bărbulescu. Toți au arătat importanța zidirii acestui sfânt locaș în acest cartier dela marginea Bucureștilor unde își duce viața o populațiune din stratul de jos al societății și mai ales din lumea muncitorească.

Ceea ce ținem să se însemneze în această cronică este mai ales strădaniile, râvna și greutățile întâmpinate de preotul Gh. Bărbulescu întru ridicarea acestei biserici. Sbuciumul, nevoile și neînțelegerea pe care a întâmpinat-o de atâtea ori în elanul său de a ridica acest sfânt locaș se

Credincioșii, în fața bisericii, în timpul sfințirii.

cade să fie o pildă vie pentru toți preoții care se ostenesc în această direcție a zidirii și împodobirii sfintelor altare, și care de multe ori sunt neștiuți și necercetați pentru cunoașterea greutăților și a piedicilor ce întâmpină adeseori.

Suburbana Grivița—Bucureștii Noi, a fost locuită un timp oarecare de către o populație supusă influențelor străine, nutrinde de multe ori sentimente anarhice și chiar revoluționare. Biserica era și ea lovită direct, pe lângă influențele diferitelor secte, de anumiți

creștinească și românească. În dorința sa de a face un lucru cât mai serios pentru mântuirea sufletelor și-a dat seama că fără Biserică nu poate clădi atât de bine. Și atunci a proiectat ridicarea unei biserici monumentale, hotărât să meargă până la orice jertfă pentru înfăptuirea acestui ideal. A reușit să câștige încrederea chiar a unui partid politic cu ajutorul căruia a putut în cea mai mare parte să-și realizeze via sa dorință.

Intr'un scurt timp s'a reușit să se cumpere un loc de o suprafață de 2.205 m p. la șo-

Biserica și clopotnița Bisericii Sf. Apostol Andrei

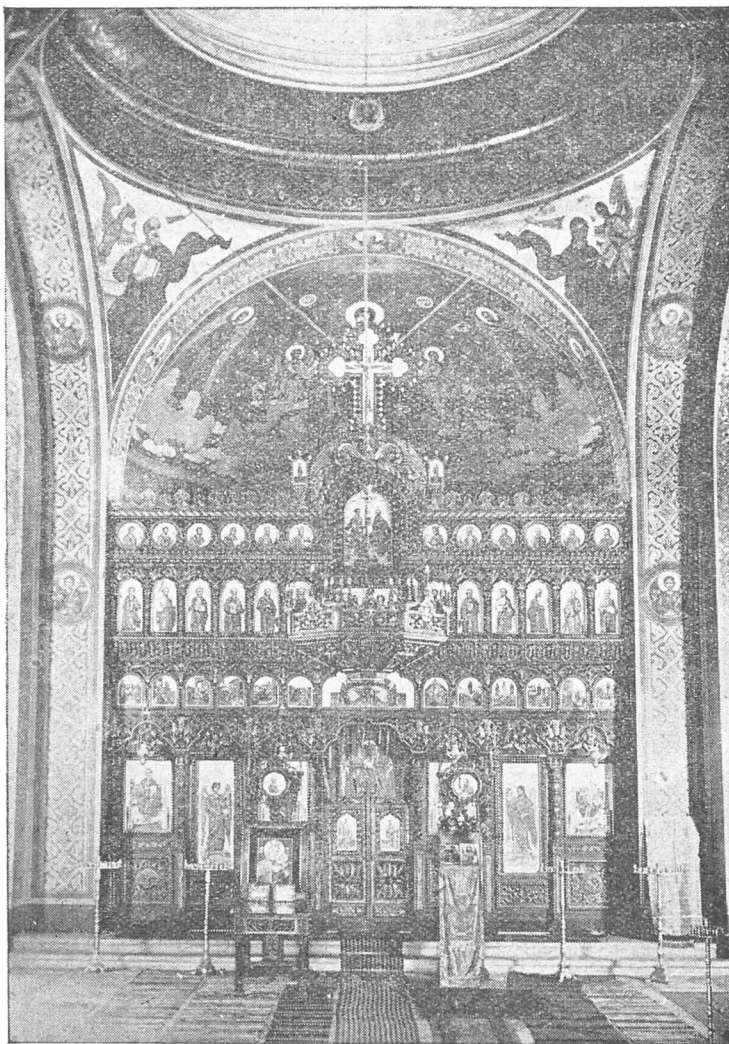
agenți cari se strecurau printre muncitori, pe cari îi determinau la o atitudine de inversunare asupra Bisericii strămoșești. Încă din 1928 de când părintele Bărbulescu a fost orânduit să păstorească în această parohie, și-a dat seama de pericolul ce devenea tot mai amenințător; mai ales din cauza mișcărilor muncitorilor dela C. F. R. A început atunci o lucrare de combatere a tuturor acestor mișcări și influențe străine și umblând din casă în casă a căutat să convingă pe toți credincioșii la o viață

șeaua principală Chitila, în valoare de lei 330.750, procedând imediat la turnarea fundației bisericii din beton — 1,50 m. adâncă și 1 m. lată — și un soclu de beton armat de 1 m. înalt și 0,85 m. lat, lucrări cari au costat încă 302.000 lei. A reușit să câștige bunăvoința Domnului Al. Gh. Donescu fostul primar general al Municipiului București, care i-a dăruit în doi ani suma de lei 2.000.000, cu care s'a început ridicarea Bisericii în Iulie 1936. Mai târziu s'au obținut lei 250.000 dela domnul

Al. D. Matak, primarul dela Sect. de Verde, 300.000 lei dela Domnul Henri Vogtberg, directul general al Casei Muncii C. F. R., 1.000.000 lei dela domnul colonel B. Duma, primarul comunei suburbane Grivița Bucureștii Noi, fără a mai socoti cele aproape 2.000.000 lei date de aceeaș primărie sub primariatul Sf. Sale; iar restul până la terminarea bisericii și casei parohiale, dela diferiți enoriași ai bisericii.

potnița 100.000 lei, lucrări cari împreună cu valoarea terenului, fundației și soclului au costat suma de 4.917.000 lei în afară de obiectele de cult ce trec de lei 150.000 și de casa parohială cu terenul ei în suprafață de 660 m. p. care a costat 450.000 lei.

Printr'o râvnă deosebită, printr'o stăruință zi de zi, preotul Gh. Bărbulescu a reușit să convingă atât autoritățile comunale cât și pe anumiți credincioși să contribue la ridicarea

Tâmpla Bisericii Sf. Ap. Andrei

Cu aceste fonduri a reușit să ridice o impunătoare biserică în cel mai învălmășit Sector al Capitalei. Biserica este clădită în stil românesc vechi, lungă de 30 m., largă la naos de 14 m., la pronaos de 10 m. și cu o turlă majestuoasă înaltă de 17 m. și largă de 7 m. Lucrările de construcție propriu zis au costat 2.900.000 lei, pictura bisericii lei 700.000, întregul mobilier sculptat în stejar 500.000 lei, electricitatea 115.000 lei, împrejmuirea și clo-

acestei frumoase biserici într'un timp de aproape 3 ani. Și astfel, după greutăți neînchipuit de mari, după piedicile ce le-a întâmpinat, a reușit să-și îndeplinească visul preoției sale active, de a ridica o biserică monumentală în această suburbie unde-și duce viața o lume atât de împestrițată și săracă și unde cu anevoință se pot realiza lucrări de interes obștesc și mai cu seamă de sfinte locașuri.

SFINȚIREA BISERICII PAROHIALE SF. ILIE DIN SINAIA

Duminică 17 Decembrie 1939, s'a săvârșit cu deosebită solemnitate, sfințirea bisericii parohiale din orașul Sinaia, reședința de vară a M. S. Regelui, leagăn al scumpei noastre Dinastii și minunată stațiune climaterică, cu renume mondial.

Sfințirea a fost oficiată de P. S. S. Arhiepiscopul Emilian Antal, vicarul Patriarhiei, ca delegat al I. P. S. Patriarh Nicodim.

Au asistat d-nii: Prof. Gh. Alexianu Resident Regal al Ținutului Bucegi, G-ral A. Iliescu Prefectul județului Prahova, Av. Gr. Ivăncianu, Dr.

țiunea demobilizaților, asociațiile culturale și sportive din localitate, cu drapelul, au luat loc în jurul sfântului locaș și au stat neclintiți, tot timpul cât a durat sfințirea, cu tot gerul și fulgii de zăpadă, cari cădeau neconținut. Curtea bisericii prezenta un aspect deosebit, fiind împodobită de jur împrejur cu ghirlande mari din bradul ce acopere din belșug munții noștri, și cu drapelul național. În patru colțuri ale curții, fuseseră așezate amfore, în care ardea smirnă și tămâie.

Slujba dumnezeiască a început la ora 9 dimi-

Aspecte cu ocazia sfințirii.

Gh. Dumitrescu, Ing. Ralet, Șt. Moțoi, deputați, Dudu Vlahide secretar general al Președinției Cons. de Miniștri, Ing. N. Costinescu, D. Arghir, etc., precum și toate autoritățile locale în frunte cu Primarul orașului d-l Cezar Popescu, și primarii de pe valea de sus a Prahovei.

Deasemenea credincioșii din localitate și din comunele vecine, au venit în număr de peste 2.000 să se închine la biserică, ridicată aici la poalele Bucegilor, după o trudă pe peste 30 ani.

O companie de soldați din Bat. I Vânători de Munte, străjerii stolurilor din Sinaia, premilitarii, ucenicii dela Intrepr. «Costinescu», asocia-

neata. Au oficiat pe lângă P. S. Sa Arhiepiscopul Emilian, P. C. Arhimandrit Serafim Georgescu Starețul Sf. Monastiri Sinaia, P. C. Protoierul V. Opriș, C. Pr. P. Șerpe și M. Șerpoianu din București, C. Pr. Atanasiu-Azuga, Godeanu-Bușteni, Pântea-Predeal, Provincianu-Cornu, Pințea-Poiana Țapului; Ieromonahii: Macarie Vasilescu, Eftimie Mohor; Ierodiaconii: Grațian și Melhisedec din Sf. Monastire Sinaia, și C. arhidiacon A. Uncu dela Sf. Patriarhie.

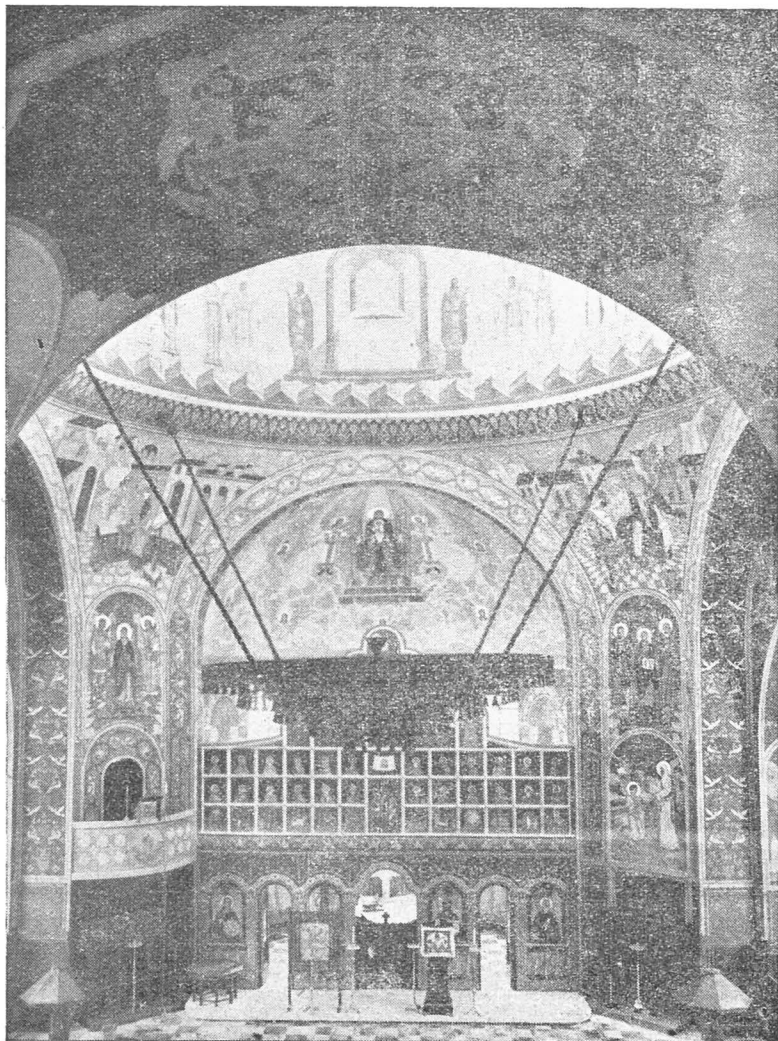
După sfințirea apei s'a început slujba târnosirii cu ocolirea de trei ori a bisericii, în sunetul prelung al clopotelor, apoi clerul și credin-

cioșii în frunte cu autoritățile au intrat în biserică, unde s'a continuat slujba sfințirii. La sfârșitul ei, credincioșii în ordine desăvârșită, au trecut toți prin Altar, sărutând sfânta Masă.

După sfânta Liturghie arhierescă slujită cu multă evlavie și pompă, care a impresionat adânc pe credincioși, a luat cuvântul P. S. Arhiepiscopul Emilian, care a spus între altele: «De câte ori am avut prilejul să trec prin Sinaia, am avut o emoție vie, asemenea intrării într'un palat, sau

pați, sau realizările cu multă străduință a mâinii omenesti.

Totul te cutremură, te înalță și te uimește. Vă mărturisesc, că aceeași emoție am avut-o astăzi, când am intrat în acest sfânt și măreț locaș de închinare, atât de armonizat, cu întreaga înfățișare a localității. Cred că nu se putea zidi în Sinaia, localitate unde peste an, vine atâta lume, un locaș dumnezeesc mai frumos și mai impunător, ca acesta pe care l-am sfințit

Tâmpla și o parte din interiorul bisericii Sf. Iliu din Sinaia.

mai bine zis într'un templu dumnezeesc. Aceasta poate, din împrejurarea că localitatea D-tră este reședința de vară a M. S. Regelui, dar cred mai ales, din cauza frumuseții acestui colț de țară, atât de binecuvântat de Bunul Dumnezeu. Nică-irea poate nu se înfățișează mai măreț Atotputernicia lui D-zeu, ca în această stațiune climaterică, unde nu știi ce să admiri mai curând: frumusețea peisagiilor, măreția falnicilor Car-

astăzi». A explicat apoi Evanghelia zilei, punând-o în legătură cu sărbătoarea sfințirii și îndemnând pe credincioși să facă din biserică, o biserică vie, însuflețită de faptele lor creștinești, cercetând-o regulat, căci numai astfel vor răspunde nevoilor zilelor de azi, atât de bine caracterizate de M. S. Regele Carol II, care a spus: «Cer o Biserică vie, care să nu fie numai forul abstract, ci să facă parte din viața întregului

nostru popor». A adus apoi mulțumiri și laude ctitorilor, donatorilor, consiliului și epitropiei parohiale, și în special vrednicului Preot Paroh V. Hăisan, în numele I. P. S. Patriarh Nicodim și al P. S. Sale, care cu trudă au reușit în aceste vremuri să desăvârșiască marea biserica. A urat preotului să slujească mulți ani într'însa și să păstorească, cu aceiași vrednicie parohia Sinaia.

Preotul V. Hăisan Parohul orașului, a început apoi cuvântarea sa, aducând laudă Bunului Dumnezeu, că l-a învrednicit să vadă visul cu ochii, adică terminarea bisericii. Arată cum dela 1928 și până astăzi, tot gândul și toată preocuparea sa, au fost pentru construirea bisericii. A cumpărat teren, cu 810.000 lei, în anul 1929, a început construirea bisericii în 1933 și cu stăruință a terminat-o, investindu-se în zidărie și împodobirea ei peste 5.000.000 lei. Aduce mulțumiri credincioșilor și instituțiilor publice cari l-au ajutat cu bani și materiale, enumerând pe acei cari au dăruit peste 100.000 lei. A pomenit cu adâncă recunoștință în primul rând pe M. S. Regele Carol al II-lea, care a dăruit pentru biserică din caseta Sa personală, 200.000 lei, Intreprinderile «E. Costinescu» din Sinaia, Ținutul Bucegi, Primăria Sinaia, Prefectura Prahova, Gh. Matheescu, Ecat. Col. S. Marcovici, V. Christof, B-ca pop. «Albina» din Sinaia, etc. A mulțumit deasemenea d-lui Prof. Arh. Paul Smărăndescu, care a pus la dispoziția parohiei în mod gratuit, toate planurile și desenele necesare zidirii și împodobirii bisericii. Apoi a mulțumit consiliului și Epitropiei parohiale, cari l-au secondat în munca de înălțare a bisericii, și în special Epitropului Cassier Vl. Boldojar, mânuitorul cu cinste și chiverniseală a banilor cheltuiți cu zidirea.

Incheind aduce prinos de recunoștință I. P. S. Patriarh Nicodim, mulțumind P. S. Arhiepiscopului Emilian, și tuturor slujitorilor, cari s'au ostenit la sfințirea bisericii și a făgăduit că se va strădui să însuflețească zidurile bisericii cu evlavie din sufletul credincioșilor.

D-l Cezar Popescu primarul orașului Sinaia, a vorbit, aducând mulțumiri tuturor cari s'au strădui și au dat ajutor material la înălțarea măreței biserici, ce face cinste orașului.

D-l Rezident Regal al Ținutului Bucegi, Prof. Gh. Alexianu, luând cuvântul, spune între altele următoarele: «Ca reprezentant al M. S. Regelui și în numele guvernului, am venit să aduc cele mai calde mulțumiri, tuturor, celor

cari s'au strădui, ca să desăvârșească acest sfânt locaș de închinăciune, ridicat aci în creierul munților. Dorința noastră este, ca în acest sfânt locaș, cu ziduri tari și lumină multă, să sălășluiască o viață nouă și un gând nou, care să se întindă pe tot cuprinsul țării. Istoria Patriei se scrie prin faptele făcute de cei mai desăvârșiți fii ai ei. În fiecare biserică trebuie să răsară icoana sfântă a Patriei, pe care avem datoria s'o lăsăm mai mândră și mai puternică urmașilor noștri. Adunați-vă în acest măreț locaș, pentru a vă aduce aminte că tot ce s'a zidit aci, prin jertfă și credință, este strâns legat de pământul Țării, căreia trebuie să-i închinăm toată slava, dar și toată munca noastră. Rugați-vă în această minunată biserică, în ceasuri bune ca și în ceasuri rele, să avem pace și liniște și ca hotarele pământului românesc, să fie păzite și apărate. Iar noi cu toții să stăm strâns uniți în jurul M. S. Regelui, ca să fim pavază oricând Tronului și Țării».

A urmat apoi o agapă la restaurantul «Palace» din Sinaia, oferită de d-nii: Ing. N. Costinescu și D. Arghir, conducătorii Intrepr. «E. Costinescu», la care au luat loc toate oficialitățile, în frunte cu P. S. S. Arhiepiscopul Emilian și Excelența Sa D-l Rezident Regal.

La biserică s'a împărțit de parohie, mâncare săracilor, încheindu-se astfel, după toată dădina creștinească marea sărbătoare.

* * *

Se cuvine, cu această ocazie, să amintim câte ceva din istoricul și caracteristicile exterioare și interioare ale acestei biserici.

Parohia Sinaia a luat ființă legală în anul 1910, preot de mir s'a numit însă, încă din anul 1903, în persoana răposatului Pr. Gr. Teodorescu, care a păstorit credincioșii sinaieni, până în anul 1925. S'a strădui și el pentru construirea bisericii; din cauza evenimentelor și a împrejurărilor de pe atunci, n'a putut însă să adune decât suma de 225.000 lei, ce au fost găsiți de urmașul său Pr. V. Hăisan, hirotonisit pe seama acestei parohii în Octombrie 1928. Preotul V. Hăisan și-a îndreptat toate silințele și tot avântul tineresc în această direcție, reușind în scurt timp să cumpere un loc central pentru biserică, în suprafață de 3282 m. p., cu lei 810.000, iar în 1933, a început construirea bisericii, cu un fond inițial de 600.000 lei, după un deviz de 8.000.000 lei. N'avea bani, dar a avut voință și încredere în izbânda finală. A răscolit toate inimile, a cerut dela toate instituțiile, a organizat ser-

bări, reprezentații teatrale, chete, pantahuze, etc., și după 6 ani, a învins. A cheltuit suma de 5.000.000 lei în cari se cuprinde și valoarea materialelor primite în natură, o sumă destul de mică, în raport cu valoarea lucrărilor. Și aceasta numai datorită faptului, că fiecare ban a mers la locul său și a dat în antrepriză numai manopera, materialele fiind procurate direct de parohie. S'au întrebuițat 36 vagoane ciment, 1000 m.c. piatră, 300.000 cărămizi, 4 vagoane fier beton, 800 m.c. pietriș, 1200 m.c. nisip, 600 m.c. pietriș de beton, scânduri, cue, sârmă, var, etc., etc. S'au executat 470 m.c. beton armat, căci cupolele și acoperișurile sunt din plăci de beton armat. Suprafața clădită este de 600 m. p.

Stilul bisericii este, am putea spune, original, cu motive romane, bizantine, românești și chiar moderne. Are două turle, dintre care una mai largă și înaltă de 24 m. amintește pe aceea a Sf. Sofii din Constantinopol, și una mai mică servind de clopotniță, se aseamănă la acoperiș, cu acelea ale bisericilor lui Ștefan-cel-Mare. Pe bolțile și acoperișurile de beton armat, s'au așezat olane turcești roșii, cari contrastează în chip minunat, cu zidăria exterioară din piatră de Caraiman așezată mozaicat, cu rosturi de praf de piatră albă. Interiorul este cu totul măreț. Are lărgime în naos de 20 m., iar arcadele laterale dau o impresie de supleță, cu toată lărgimea de jos. Pantocratorul și liturghia îngerească se văd chiar de la intrare, atât de largă este

cupola principală. Acustica este aproape desăvârșită.

Pictura al-fresco, a fost executată de d-na pictor Nina Arbore, care a mai pictat de curând biserica Sf. Impărați de la Constanța. Talentul d-nei Arbore în pictură, se vede din aceea, că deși întrebuițează culori vii, totuși știe să le armonizeze, mai ales în această biserică foarte luminoasă. Pe pereți s'au pictat chipuri de sfinții și mai ales scene din Noul Testament. Figurile au trăsături bizantine, combinate oarecum cu stilul Renașterii și dau impresie de multă realitate.

Tâmpla din zid, pictată al-fresco, și cu ciubucurile aurite, dă impresia vechilor biserici moldovenești, și departe de a exprima oarecare sărăcie, se armonizează par'că mai bine, cu aspectul masiv al întregii construcții.

Mobilier din stejar sculptat în stil românesc, și pe jos, pardoseala din plăci de mozaic albe și negre, completează cadrul măreț al acestei frumoase construcții.

Candelabru cel mare din fier forjat are forma unei plafoniere, alcătuit din cinci cercuri concentrice de dedesuptul cărora sunt așezate 224 lămpi cu abat-jour, ce imită floarea de crin, dă o lumină bogată și o înfățișare majestoasă.

Este încălzită prin calorifer, cu aer condiționat. Iată cum, sfânta noastră Biserică, a dobândit o nouă podoabă, care stârnește admirația tuturor, dovedindu-și și prin aceasta realizare, vitalitatea în masa poporului nostru.

RUGĂCIUNEA

— SF. IOAN HRISOSTOM — (MIGNE 51-775).

«Se poate întâmpla ca vreun nepăsător, care nu voește a se ruga lui Dumnezeu cu osârdie și luare aminte, să spună, — despre rugăciune — că Insuși Mântuitorul a zis: „Nu tot cel ce-mi zice, Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui meu, care este în ceruri». Pe bună dreptate, s'ar folosi cineva de aceste cuvinte — în acest înțeles —, dacă și eu aș fi spus că rugăciunea singură e de ajuns pentru mântuirea noastră. Dar atâta vreme cât spun, că rugăciunea e mai presus de cât orice, temelie și isvor pentru viața virtuoasă, nimeni — pentru nepăsarea sa — să nu dea un alt înțeles cuvintelor dumnezeiești.

Căci nici cumpătarea, nici mila de cei săraci, nici cinstea sau vreo altă virtute singură, poate să ne aducă mântuirea, ci numai atunci când lucrează toate la un loc în inimile noastre.

Rugăciunea e o adevărată rădăcină și temelie pentru viața omului. După cum o corabie sau o casă e susținută și sprijinită pe o temelie puternică, asemenea și viața noastră nu are un razem mai sigur decât în rugăciune. Fără puterea ei n'am putea face ceva bun și demn de izbăvire. Nimeni nu poate trăi fără de aceasta, după cum arborii fără apă, căci astfel aceștia nu pot da roade fără a-și trage hrana din pământ prin rădăcini, în același chip nici oamenii nu pot avea bucuria roadelor prețioase ale virtuții, dacă nu obișnuiesc a se ruga...

Pentru aceasta avem datoria ca, ridicându-ne

din pat, să întâmpinăm răsăritul soarelui cu rugăciuni către Dumnezeu, când ne apropiem de masă, sau voim să ne culcăm, să aducem lui Dumnezeu drept jertfă o rugăciune, făcând același lucru în fiecare zi...

Îa spune-mi, cum vei putea privi strălucirea soarelui, dacă nu te vei pleca în fața Celui ce-ți trimite o așa de fermecătoare lumină? Cum vei să te bucuri de masa ta, ne voind să te închini Celui ce-ți dăruiește atâtea bunătăți? Cu ce nădejdi vei pași în întunerecul nopții? Cu ce fel de vise nădăjduiești să stai de vorbă, de nu te înarmezi cu rugăciunea și fără nici o strajă vii să te odihnești?

În felul acesta ușor vei fi biruit și prins în mreajă de duhurile rele, ce ne tot dau târcoale, pândind momentul ca, aflând pe cineva neînarmat cu rugăciunea, să-l ia pe neașteptate. Văzându-ne însă întăriți cu puterea rugăciunilor, repede fug dela noi; asemenea tâlharilor și furilor, când dau cu ochii de sabia ostașului, ce atârnă în perete la căpătâiul său.

Prin urmare, cel desbrăcat de haina rugăciunii, ușor va cădea în mreajile celui rău și mânat spre păcat, necazuri și spre nenorociri de tot felul. Acestea toate să ne înfricoșeze de acum și întotdeauna să fim străjuți cu rugăciuni și laude către Dumnezeu, ca pe toți să ne miluiască și vrednici să ne facă de cereasca Lui împărăție».

Traducere de Pr. Nic. Tănăsescu-Cocioc

FILANTROPIE SECTANTA

Imprejurările grele prin care trecem face ca autoritatea superioară să facă continuu apel la ajutorul tuturor cetățenilor, fie pentru aprovizionarea trupelor cu îmbrăcăminte, hrană, etc., fie pentru ajutorarea familiilor celor plecați în concentrare. Valoarea acestui ajutor public nu este numai că aduce o ușurare sarcinei statului, dar el e menit să întreție o atmosferă de puternică legătură între front și cei din spate, să ridice moralul și să dea tăria sufletească necesară celor plecați să-și facă datoria.

Tot românul ce simte dor de această țară

a răspuns și răspunde cu drag apelului ce i se face. Fără interes, fără vreun scop ascuns.

Singuri, sectanții au găsit ca să se folosească și de aceste grele împrejurări și să facă propagandă pentru prozelitismul ce urmăresc. Ei înțeleg să facă binele, dar să-l facă în interesul cauzei lor. Astfel, se lucrează în satele noastre ciorapi, flanele, mănuși. Comunitățile adventiste din acest județ s'au grăbit să dea concurs acestei opere de ajutorare. În comuna S. comunitatea adventistă donează 30 perechi de ciorapi. Autoritatea comunală care le-a primit, întâm-

plător caută înăuntrul acestor ciorapi și găsește cusut pe fiecare o bucătică de pânză pe care era scris: «Dela frații adventiști din comuna S». Alături o bucătică de hârtie, cu diferite citate biblice, proprii sectei. În comuna Traian funcționează o cantină școlară. Autoritatea superioară școlară județeană se pomenește într-o zi cu un membru al sectei adventiste din acea comună care făcu următoarea propunere:

«Secta adventistă din comuna Tr. se obligă să servească masa dimineața și la prânz la 30 elevi, absolut gratuit. Menuul va fi servit conform dorinței autorității școlare. Totul cu o singură pretenție: Masa să fie pregătită și servită de membrii sectei adventiste din acea comună». Autoritatea superioară școlară le primește propunerea în chipul următor: Tot ce au și vor să dea să doneze școlai. Li se vor da chitanțe de primire. Masa însă va fi servită în școală de învățătorii și preotul respectiv. Nu au acceptat și au plecat.

În comuna V., un sectant din altă comună ducea 10 dubli decaltri de porumb familiei unui sectant concentrat, care în timpul când era acasă se ducea din când în când la casa adventistă din comuna apropiată. Intervenind preotul și primarul îi spun că familia la care vrea să ducă ajutorul său nu are nevoie de acest ajutor, întrucât i s'a dat și i se va da. I s'a propus să dea porumbul unei alte familii nevoiașe de concentrat. A refuzat și s'a înapoiat acasă cu porumbul său.

Din toate acestea se vede bine că toată binefacerea sectantă are un scop bine determinat,

să facă propagandă, să facă prozelitism. Când acest prozelitism nu poate fi făcut, renunță la binefacere.

Sunt departe, foarte departe de cuvintele Mântuitorului: «Tu, însă, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta, (Mat. 6, 3.),

Pentru noi preoții, este însă un avertisment: Să ne ocupăm noi cu tot elanul de această operă filantropică, noi să fim în capul conducerii. Cantina școlară pe preot să-l aibă în frunte. Iar ajutorul la familia concentratului și darul soldatului de pe zonă, tot de preot să fie dus. Este preotul în acest caz, în rolul său de misionar, în rolul său de preot român ortodox. Dacă nu face acest lucru riscă să-i fie ocupat locul de altcineva, care așteaptă și dorește să i se dea putința de a lucra. Autoritatea superioară laică de multe ori e surprinsă de această falsă dărnicie sectantă și de absența preotului nostru, care de multe ori e lipsă pe acest front de luptă creștină. Face aspre reflecții și de multe ori trebuie luptă ca să convingi, să nu se primească binefacerea propusă și să se primească absența preotului nostru, pe care trebuie să o emuleze ca să devie acțiune binefăcătoare, prezentă.

Deci fiecare preot, mai ales în satele cu sectanți să fie atent și la post. El să conducă opera filantropică, el să o promoveze, el să o supra-numai pentru mărirea prestigiului bisericii noavegeze.

Lucrând astfel, lucrează nu numai pentru împlinirea unei puternice porunci evanghelice, nu stre dar și pentru propriul său interes.

Protopop, Pr. **METODIE**

MIȘCARE MISIONARA

ÎN PROTOPOPIATUL CIRC I TURNU-MĂGURELE

Vineri 2 Februarie a. c., Cercul pastoral Măgurele, a ținut ședință publică, în parohia Flămânda. Sf. Liturghie a fost oficiată de Pr. Protopop Metodie Popescu, înconjurat de toți preoții din cerc și anume: Pr. Fl. Dragne, președintele Cercului, pr. St. Bunea, pr. Petre Popescu, pr. B. Dumitrescu, pr. I. Marinescu, pr. Alex. Rădulescu și pr. Petre Crețuleanu. Răspunsurile la Sf. Liturghie au fost date de corul cântăreților din cerc unit cu al elevilor școlai de cântăreți din T.-Măgurele. Predica a fost ținută de pr. Alex. Rădulescu, care a vorbit bine, cu fon,

ținând încordată atenția ascultătorilor. La «parastasul pentru eroi» a vorbit pr. Protopop Metodie R. Popescu.

După amiază s'a ținut ședință publică în căminul bisericesc «Patriarhul Miron», ce se află în curtea bisericii. O impunătoare clădire, cu o mare sală de ședințe, foarte potrivită pentru adunări religioase. Deschiderea ședinței a fost făcută de pr. Președinte Fl. Dragne care a dat cuvântul pr. St. Bunea. C. S. a vorbit despre «Puterea răului». Fiind unul dintre cei mai buni vorbitori din Protopopie și de rândul acesta nu

s'a dezis, vorbind frumos, popular și bine documentat. Au urmat apoi coruri, recitări, executate de elevii școlii primare de sub conducerea d-lor învățători Manciu și Stoian și de elevii școlii de cântăreți. Au cântat frumoase cântece religioase și populare elevii: Bulie, Bunes-cu Vasile, Crăciun, etc.

Inchiderea ședinței a făcut-o Pr. Protopop Metodie Popescu, care în cuvinte calde și pline de tărie, arată tuturor, datoriile ce au de împli-

Cantina Bisericii din parohia Flămânda-Teleorman.

nit pentru a putea birui grelele împrejurări prin care trece omenirea. Atât de dimineață cât și după amiază, a asistat foarte mult popor. Li s'au distribuit gratuit 200 de broșuri religioase.

Ținem să arătăm că în această parohie în căminul bisericesc, funcționează una din cele mai bine organizate cantine din județ, sub conducerea pr. Petre Popescu parohul local și al vrednicei sale soții d-na Preoteasă Emilia Pr. Petre

Popescu. La această cantină iau masa regulat 30 de copii săraci. Cantina are tot inventarul necesar, ca: veselă, cazan de aramă, mese, scaune, etc. Intreținerea acestei cantine se datorește în mare parte d-lui Prefect Colonel Mihail Ștefănescu precum și binecredincioasei și nobilei sale soții d-na Maria Col. Mihail Ștefănescu.

În toate sărbătorile, copiii sunt încărcăți cu daruri de bunii lor ocrotitori. Cantinei i s'a dăruit de d-l Prefect și o vacă din rasa Simmenthal.

Te bucură faptul când vezi pe preot și pe soția sa în rolul lor adevărat, te bucură când vezi că străduințele ce pun sunt apreciate de cei ce conduc județul. Vizita cantinei parohiei Flămânda e ceva reconfortant, care te întărește în credința că mult poate preotul nostru când vrea.

Duminică 4 Februarie a. c., Cercul pastoral «Pr. Ferdinand», a ținut ședință în parohia Bujorul. Serviciul Sf. Liturghii a fost făcut de Pr. Protopop Metodie R. Popescu, înconjurat de preoții: Pr. Florea Drăghici președintele Cercului, Pr. I. Gănescu, Pr. Dumitru Nițu și Pr. Iuniu Mihăiescu.

Răspunsurile la Sf. Liturghie au fost date de corul cântăreților din cerc. Cântăreții acestui cerc sunt foarte buni muzicanți. Acest cor poate cânta cu cinste în orice catedrală. Predica a fost ținută de pr. Fl. Drăghici, unul dintre cei mai populari și mai buni vorbitori ai județului. C. S. a vorbit frumos, documentat, înflorind predica sa cu frumoase pilde. S'a oficiat «parastas pentru eroi», la care a vorbit Pr. Protopop Metodie Popescu, P. C. S. preamărind eroismul celor ce au pus la temelia acestei țări viața lor, a cerut celor prezenți credința în Dumnezeu, în Biserica și credința strămoșească, în înțeleapta conducere a M. S. Regelui Carol al II-lea, spre a putea birui și păzi neștirbită moștenirea ce au primit.

După amiază s'a ținut ședință publică la școală. Cuvântul de deschidere a fost ținut de pr. Protopop Metodie Popescu, care apoi a plecat să viziteze și Cercul Băneasa.

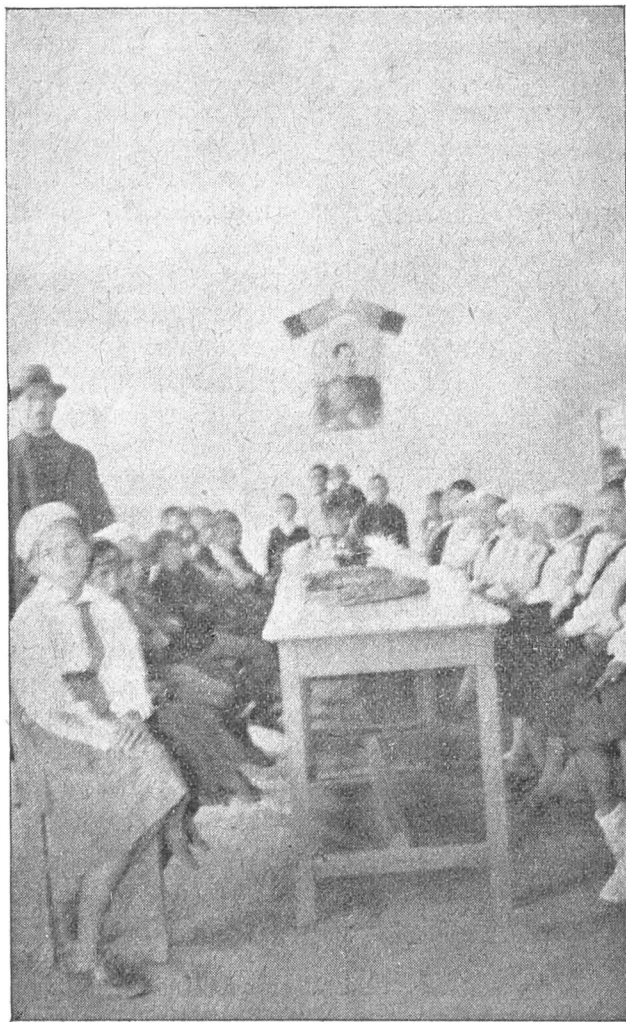
După cuvântul de deschidere, a vorbit pr. Iuniu Mihăiescu despre «Furt». Au urmat coruri, recitări spuse de elevii școlii primare de sub conducerea d-lor învățători: Florica Diaconu și M. Diaconu, care dau prin frumoasa activitate ce depun, un prețios ajutor bisericii. Poporul ce în număr mare a fost de dimineață la biserică și după amiază la școală a plecat mulțumit su-

fletește și recunoscător preoților pentru munca ce desfășoară.

Pr. paroh al acestei parohii Dumitru Nițu este un vrednic și cucernic preot în sufletul căruia trăiește Evanghelia Domnului Nostri Iisus Hristos. Vezi aceasta din dragostea și respectul cu care e înconjurat de bunii săi enoriași.

moasă predică. La «parastasul pentru eroi» a vorbit pr. președinte de cerc Ioan Popescu.

După amiază s'a ținut la școala primară ședință publică, sub președinția pr. I. Popescu care a și deschis ședința — dând cuvântul pr. Ioan Mihuț care a vorbit despre: «Datoriile creștinului».

Copii în timpul mesei, la Cantina Bisericii din parohia Flămânda Teleorman

Tot Duminică 4 Februarie a. c., Cercul pastoral Băneasa, a ținut ședință în parohia Băneasa, unde păstorește cu multă vrednicie pr. Ioan Popescu, președintele Cercului.

S'a oficiat Sf. Liturghie în sobor din următorii: pr. I. Popescu, pr. D. Mangăru, pr. Th. Ghinea, pr. M. Dinu, pr. Nic. Popescu și pr. I. Mihuț.

Răspunsurile la Sf. Liturghie au fost date de corul bisericesc de sub conducerea d-lui M. Ruseu învățător. Slujba a fost făcută cu mult fast. Corul a cântat bine, umplând de evlavie sufletele tuturor ascultătorilor. Predica a fost ținută de pr. Th. Ghinea. C. S. a ținut o fru-

Preot tânăr, cu dor de muncă, s'a ostenit și a susținut o bună conferință, mulțumind sufletește pe ascultători. Au urmat coruri, recitări, monoloage, spuse de elevii școlii, sub conducerea d-lui învățător M. Ruseu.

Ședința a fost închisă de pr. Protopop Metodie Popescu. P. C. Sa, într'o însuflețită cuvântare entuziasmează adunarea ca să-și facă datoria față de biserică și patrie.

Poporul ia parte în număr mare la ședințele Cercurilor pastorale. Le așteaptă cu plăcere. Prezența la ședințe a Pr. Protopop le dă un aspect deosebit. Tot poporul îi mulțumește pentru osteneala ce face.

CETIȚI ȘI RASPÂNDIȚI

cărțile puse la îndemâna oricui de I. P. S. Patriarh Nicodim

	<u>Pagini</u>
1.—Noul Testament, ediția IV-a broșat	650
2.—Psaltirea lui David, împărțită în Catisme și cu arătări de tipic . . .	320
3.—Cântarea Cântărilor	46
4.—Psaltirea în versuri de Vasile Militaru, verificată de I. P. S. Patriarh Nicodim	336
5.—Biblia tradusă de I. P. S. Nicodim, în colaborare	1919

Semințe evanghelice pentru ogorul Domnului

Traduceri și prelucrări de I. P. S. Patriarh Nicodim în 16 volume mari.

6.—Vol. I. 75 Predici catinetice pentru popor. <i>Tâlcuirea Crezului, Tatăl Nostru, 9 Fericiri și 10 Porunci, după C. Stratilatov</i> . .	448
7.—Vol. II. Cuvântări Apologetice, <i>adică apărarea adevărurilor fundamentale ale religiunii creștine ortodoxe, după Dr. Serghie, Arhiepiscop de Vladimîr</i>	400
8.—Vol. III. Menirea Științei și Artei, <i>sau: Religia este știința științelor, după Conte L. Tolstoi</i>	412
9.—Vol. IV. Viața și operele Sf. Părinți și învățători ai Bisericii, <i>Partea I, după Farrar</i>	443
10.—Vol. V. Cuvântări la Postul Mare, <i>după Inocențiu, Arhiepiscop al Odesei.</i>	508
11.—Vol. VI. Predicile la Sărbătorile Împărătești, <i>după Inocențiu, Arhiepiscop al Odesei</i>	512
12.—Vol. VII. Cuvântări la Sărbătorile Maicii Domnului, <i>Duminici, etc. după Inocențiu Arhiepiscop al Odesei</i>	444
13.—Vol. VIII. Cuvântări Liturgice. — Dumnezeu și Dreptatea Lui — <i>Mâna lui Dumnezeu în lumea văzută. Scurtă explicare a Sfintei Liturghii și pomenirea morților. Originale și prelucrări</i>	416
14.—Vol. IX. Paisie, <i>Starețul Monastirei Neamțului din Moldova, viața, învățătura și influența lui asupra Bisericii ortodoxe, de Protoereul Serghie Cetfericov</i>	640
15.—Vol. X. Viața și opera Sf. Părinți și învățători ai Bisericii, <i>partea II după Farrar</i>	416
16.—Vol. XI. Viața și operele Sf. Părinți și învățători ai Bisericii, <i>partea III după Farrar</i>	478
17.—Vol. XII. Predici pentru tineretul școlar <i>după vestitul patrolog și predicator englez Farrar</i>	416
18.—Vol. XIII. Biblia ilustrată, <i>în colaborare</i>	382
19.—Vol. XIV. Primele zile ale creștinismului, <i>după Farrar, partea I.</i>	600
20.—Vol. XV. Primele zile ale creștinismului, <i>partea II.</i>	440
21.—Vol. XVI. Primele zile ale creștinismului, <i>partea III.</i>	494
22.—Vol. XVII. Predici despre căderea lui Adam; <i>păcat; moarte și înviere, după Inocențiu, arhiepiscopul Odesei</i>	544
23.—Vol. XVIII. Un păstor model	394
24.—Vol. XIX. Cel pierduți	261
25.— <i>Mica Biblie, epuizată</i>	450
26.— <i>Propaganda papistă la Români, epuizată</i>	300

	Pagini
27.— <i>Pe urmele lui Hristos, Vol. I</i>	200
28.— " " " " " II	200
29. <i>Viața de Seminar, epuizată</i>	250
30.— <i>Ortodoxia și creștinismul apusean</i>	80
31.— <i>Multe știe oare omul despre Univers? epuizată</i>	25
32.— <i>Soarta creștinismului prezisă de Profetul Daniil, epuizată</i>	15
33.— <i>Creațiunea lumii după Știință și Biblie, epuizată</i>	20
34.— <i>Respectați femeia</i>	15
35.— <i>Orașe și oameni</i>	50
36.— <i>Argatul lui moș Procopie</i>	128
37.— <i>Carte de rugăciuni ilustrată</i>	114
38.— <i>Călăuza creștinului în biserică</i>	104
39.— <i>Un mare Păstor</i>	40
40.— <i>Povestea lui Ion cel prost</i>	30
41.— <i>Un Sfat bun dădacelor creștine</i>	15
42.— <i>Trei întrebări</i>	15
43.— <i>Ce să crezi și cum să trăești</i>	40
44.— <i>Cinci mărgăritare</i>	47
45.— <i>Ce socotiți voi de Hristos?</i>	42
46.— <i>Cu ce trăesc oamenii</i>	48
47.— <i>Cuvioasa Melania</i>	34
48.— <i>Crâșma trează</i>	48
49.— <i>Doi moșnegi la Ierusalim</i>	48
50.— <i>Dumnezeu și Dreptatea Lui</i>	129
51.— <i>Epistolie către creștinii ortodocși</i>	72
52.— <i>Istorie morale pentru copii, part. I</i>	30
53.— " " " " " II	32
54.— " " " " " III	16
55.— " " " " " IV	16
56.— <i>Jos beția</i>	58
57.— <i>Ierarhia bisericească</i>	39
58.— <i>Lămuriri asupra Bibliei</i>	32
59.— <i>Mielul lui Dumnezeu</i>	96
60.— <i>Mâna lui Dumnezeu în lumea văzută</i>	85
61.— <i>Religia și Morala</i>	40
62.— <i>Trei întrebări</i>	20
63.— <i>Sf. Ioan Gură de Aur</i>	60
64.— <i>Umblați în lumină</i>	100
65.— <i>Unde-i iubire, acolo-i Dumnezeu</i>	36
66.— <i>Viața Sf. Grigore Teologul</i>	36
67.— <i>Viața Sf. Vasile și anul nou</i>	40
68.— <i>Unde-i Fericirea</i>	32
69.— <i>Cartea de rugăciuni sau pravilioara</i>	116
70.— <i>Biblia ca bază a educației</i>	30
71.— <i>Evangelistar</i>	20

Toate aceste cărți se găsesc în Editura Sf. Mănăstiri Neamțu unde se pot comanda.

